

Liahona

Styrk hjem og familie, s. 4, 16, 20, 22

Unge voksne står frem for kyskhed, s. 42

Fire skriftsteder som hjalp oss, s. 54

Videre fra Primær, s. 58

*Kristus i Amerika,
av Jeffrey Hein*

*Da den oppstandne Kristus
besøkte nephittene i Amerika,
tok han "deres små barn en for
en og velsignet dem og ba til
Faderen for dem.*

*Og da han hadde gjort dette,
gråt han igjen.*

*Og han talte til forsamlingen
og sa til dem: Se deres små"
(3 Nephi 17:21-23).*

Liahona, oktober 2012

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: En nøkkel til en lykkelig familie**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 8 Besøkende lærerinnens budskap: Hvordan holde våre pakter i ære**

HOVEDARTIKLER

- 22 Hvordan hjelpe unge til å ha åndelige erfaringer**
Av Melissa Merrill
Fem måter å fremme erfaringer som fører til omvendelse.
- 28 Almas bok – Lærdommer for vår tid**
Av eldste Paul B. Pieper
Tre lærdommer fra nephittene kan hjelpe oss å lykkes med å møte vår tids utfordringer.

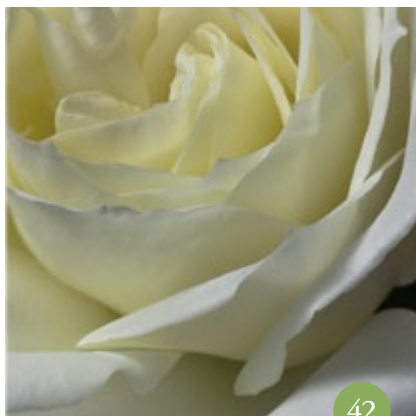
- 34 Hvordan overleve bak fiendens linjer**
Av president Boyd K. Packer
Oppdag i deg selv hvordan Den hellige ånd kan lede og beskytte deg.

AVDELINGER

- 9 Til styrke for ungdom: Påkledning og fremtreden**
- 10 Notater fra oktoberkonferansen: Klargjør kalenderen til konferansen**
Av Cheryl Burr
- 11 Tjeneste i Kirken: Søndagsskole-svar**
Av Emma Addams
- 12 Hva vi tror på: Fremtidsrettet livsførsel forbereder oss til fremtiden**

- 14 Små og enkle ting**
- 16 Våre hjem, våre familier: Undervis om kyskhet og dyd**
Av Matthew O. Richardson
- 20 Evangeliets klassikere: Undervis om rettskaffenhet i hjemmet**
Av eldste Delbert L. Stapley
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: Gode ting fortsetter å skje**
Av Caitlin A. Rush

OMSLAGSSIDEN
Fotoillustrasjoner: Cody Bell.

42 Kyskhets i en ukysk verden

Åtte unge voksne drøfter hvordan man kan bevare kyskhets i en verden som ikke verdsetter denne dyden.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.
Tips: Brukte Noah en Liahona?

46 Spørsmål og svar
Hva vil det si å hedre Guds prestedømme?

48 Vær klok og vær en venn
 Av eldste Robert D. Hales
Gode venner gjør det lett å holde budene.

51 Antrekk til dans
 Av Crystal Martin
Jeg følte meg fristet til å ta på meg en kjole som ikke dekket skuldrene mine, men så husket jeg min patriarkalske velsignelse.

52 Til styrke for ungdom: Påkledning og fremtreden – “La oss ledes av Guds ånd”
 Av Mary N. Cook

54 Styrket av ordet
Fire tenåringer forteller om situasjoner da de kom til å minnes et skrifsted som hjalp dem.

57 Plakat: Den rette og smale sti

51

58 Videre fra Primær
Her er noen opplevelser du kan glede deg til i Unge menn og Unge kvinner.

60 Kjære Amiga
 Av Maribel
Et brev til en venn som er nervøs for å forlate Primær.

61 Velkommen til en ny fase i livet
 Av Marissa Widdison
Noah, Dylan, Patrick og Ben gjør seg klar til å motta prestedømmet.

62 Musikk: Kom, o Herre

63 Et spesielt vitne: Hvorfor er det viktig at jeg trofast følger Jesus Kristus, uansett hvor jeg er?
 Av eldste Dallin H. Oaks

64 Bring Primær hjem: Prestedømmets velsignelser er tilgjengelige for alle

66 Dobbel velsignelse
 Av Richard M. Romney
Møt Sophie og Elodie, 10 år gamle tvillinger fra Madagaskar.

68 Kan ikke jeg også bli døpt?
 Av Hilary Watkins Lemon
Seks år gamle Paulo gleder seg til å bli medlem av Kirken.

70 For små barn

81 Papirfigurer som forestiller personer i Mormons bok

OKTOBER 2012 ÅRG. 76 NR. 10
LIAHONA 10490 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Anderson

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: LaRene Porter Gaunt

Produksjonsassistent: Melissa Zeniteno

Writing and Editing Team: Susan Barrett, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bileredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

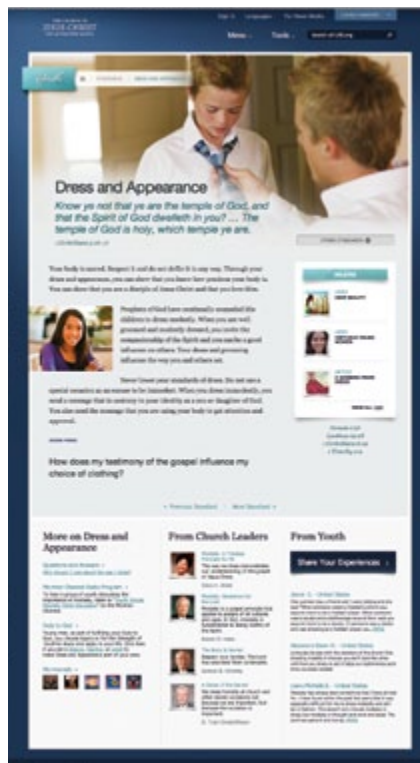
Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2012 Vol. 76 No. 10. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer på Internett Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Etter å ha lest om tilgivelse i Budskap fra Det første presidentskap (side 4), kan du også gjerne lese president James E. Fausts siste generalkonferansetale, "Tilgivelsens helbredende kraft", (april 2007), på conference.lds.org.

FOR UNGDOM

På side 52 forklarer Mary N. hvordan den ærbødighet vi føler for templer, kan påvirke hvordan vi kler oss. På youth.lds.org kan du finne ut mer om "Påklledning og fremtreden" og alle de andre normene i *Til styrke for ungdom*.

FOR BARN

Du kan lese om tvillingene Elodie og Sophie fra Madagaskar i "Dobbel velsignelse" (side 66) og se noen morsomme bilder av dem på liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arbeid, 12

Bønn, 38

Dåp, 68

Eksempel, 40

Familie, 4, 16, 20, 22, 38, 66

Forberedelse, 12

Foreldreansvar, 14, 16

Generalkonferanse, 10

Jesus Kristus, 62, 63

Kirkens historie, 14

Kyskhhet, 16, 42

Lederskap, 20

Lydighet, 40, 57

Mormons bok, 28, 81

Motgang, 28

Omvendelse, 39

Pakter, 8

Prestedømmet, 46, 64

Profeter, 28

Påklledning, 9, 51, 52

Sabbat, 40

Selvhjelpenhet, 12

Skriftstudium, 11, 54

Templer, 8, 52

Tilgivelse, 4

Tjeneste, 20, 39

Tro, 39, 80

Undervisning, 16, 20, 22

Unge kvinner, 58, 60

Unge menn, 58, 61

Venner, 48

Vennlighet, 28

Visdom, 48

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

EN NØKKE TIL EN lykkelig familie

Den store russiske forfatteren Leo Tolstoj begynte sin roman *Anna Karenina* med følgende ord: “Alle lykkelige familier ligner hverandre, hver ulykkelig familie er ulykkelig på sin egen måte.”¹ Selv om jeg ikke er så sikker som Tolstoj på at lykkelige familier er helt like, har jeg oppdaget én ting de fleste har felles: De klarer å tilgi og glemme andres ufullkommenheter og ser etter det gode.

På den annen side finner ofte personer i ulykkelige familier feil, de nærer uvilje mot andre og synes ikke å gi slipp på tidligere krenkelser.

“Ja, men ...” begynner de ulykkelige. “Ja, men du vet ikke hvor ille hun såret meg,” sier én. “Ja, men du vet ikke hvor fryktelig hun er,” sier en annen.

Kanskje begge har rett, kanskje ingen av dem.

Det finnes mange grader av krenkelser. Det finnes mange grader av fornærmelse. Men jeg har lagt merke til at vi ofte rettferdiggjør vårt sinne og beroliger vår samvittighet ved å fortelle oss selv historier om andres motiver som fordømmer deres handlinger som utilgivelige og egoistiske, mens vi på samme tid betrakter våre egne motiver som rene og uskyldige.

Prinsens hund

En gammel walisisk historie fra det 13. århundre handler om en prins som kom hjem og oppdaget at det dryppet blod nedover ansiktet på hunden hans. Mannen løp inn og så til sin forferdelse at hans lille gutt var borte og at vuggen var veltet. I sinne trakk prinsen sverdet sitt og drepte hunden. En liten stund etterpå hørte han at hans sønn gråt – barnet levde! Ved siden av barnet lå en død ulv. Hunden hadde faktisk forsvart prinsens baby mot en blodtørstig ulv.

Selv om denne historien er dramatisk, demonstrerer den et poeng. Den viser at det er mulig at den historien vi forteller oss selv om hvorfor andre oppfører seg på en bestemt måte, ikke alltid stemmer med fakta – noen ganger ønsker vi ikke engang å kjenne fakta. Vi foretrekker å føle at vi har rett til å være sinte ved å holde fast ved vår bitterhet og fortørnelse. Noen ganger kan denne uviljen vare i måneder eller år. Noen ganger vedvarer den hele livet.

En splittet familie

En far kunne ikke tilgi sin sønn for å ha veket fra den vei han var blitt opplært i. Gutten hadde venner som faren ikke likte, og han gjorde mye som var i strid med det hans

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Når du forbereder leksjonene, spør du deg selv hvordan prinsippet ligner noe familiemedlemmene har erfart selv (se *Undervisning, intet større kall* [1999], 175). Overvei å be familiemedlemmene dele positive erfaringer de har hatt eller lagt merke til i forbindelse med tilgivelse. Drøft disse erfaringene, og legg vekt på velsignelsene knyttet til tilgivelse. Avslutt med å bære vitnesbyrd om viktigheten av å tilgi hverandre.

far mente han skulle gjøre. Dette forårsaket splid mellom far og sønn, og så snart gutten kunne, forlot han hjemmet og kom aldri tilbake. De snakket knapt med hverandre igjen.

Følte faren seg rettferdiggjort? Kanskje.

Følte sønnen seg rettferdiggjort? Kanskje.

Alt jeg vet er at denne familien var splittet og ulykkelig fordi hverken far eller sønn kunne tilgi hverandre. De kunne ikke glemme de bitre minnene de hadde om hverandre. De fylte sitt hjerte med sinne istedenfor med kjærlighet og tilgivelse. Begge berøvet seg selv for anledningen til å påvirke den andres liv til det gode. Splittelsen mellom dem syntes så dyptgående og stor at begge ble en åndelig fange på sin egen følelsesmessige øy.

Heldigvis har vår kjærlige og vise evige Fader i himmelen gitt oss et middel til å overvinne denne stolthetens kløft. Den store og uendelige forsoning er den ypperste handling som fører til tilgivelse og forlikelse. Dens storhet overgår min forstand, men av hele mitt hjerte og min sjel vitner jeg om dens realitet og ultimate kraft. Frelseren ofret seg selv for å sone for våre synder. Gjennom ham får vi tilgivelse.

Ingen familie er fullkommen.

Ingen av oss er uten synd. Hver eneste en av oss begår feil, inkludert deg og meg. Vi har alle blitt såret. Vi har alle såret andre.

Det er gjennom Frelserens offer vi kan oppnå opphøyelse og evig liv. Når vi aksepterer hans veier og overvinner vår stolthet ved å bløtgjøre vårt hjerte, kan vi bringe forsoning og tilgivelse inn i vår familie og vårt eget liv. Gud vil hjelpe oss å bli mer tilgivende, mer villige til å gå den annen mil, å være den første til å be om unnskyldning selv om noe ikke var vår feil, å kvitte oss med gammel uvilje og ikke lenger gi den næring. Lovet være Gud,

som ga sin Enbårne Sønn, og Sønnen, som ga sitt liv for oss.

Vi kan føle Guds kjærlighet til oss hver dag. Skulle vi ikke være i stand til å gi litt mer av oss selv til vår neste, slik det står i vår kjære salme “Fordi jeg er blitt meget gitt”?² Herren har åpnet døren for oss så vi kan bli tilgitt. Ville det ikke bare være rett og rimelig å kvitte oss med vår egen egoisme og stolthet og begynne å åpne den velsignede tilgivelsens dør for dem som vi strides med – spesielt for alle i vår egen familie?

Når det kommer til stykket, oppstår ikke lykke av fullkommenhet, men av å anvende guddommelige prinsipper, selv i små trinn. Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har erklært: “Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, *tilgivelse*, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter.”³

Tilgivelse er plassert rett i midten av disse enkle sannheter, som er grunnlagt på vår himmelske Faders plan for lykke. Fordi tilgivelse knytter sammen prinsipper, knytter den sammen folk. Den er en nøkkel, den åpner låste dører, den er starten på en hederlig sti, og den er ett av våre beste håp for en lykkelig familie.

Måtte Gud hjelpe oss å være litt mer tilgivende i våre familier, mer tilgivende med hverandre og kanskje også mer tilgivende med oss selv. Jeg ber om at vi kan oppleve tilgivelse som en strålende måte som de fleste lykkelige familier er like på. ■

NOTER

1. Leo Tolstoj, *Anna Karenina*, oversatt til eng. Constance Garnett (2008), 2.
2. “Fordi jeg er blitt meget gitt”, *Salmer*, nr. 141.
3. “Familien – En erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129; uthevelse tilføyd.

Bønn og fred

Av Lauren W.

En kveld kranglet jeg med min mor og følte at det var ille. Så jeg bestemte meg for å be. Selv om jeg var i dårlig humør og ikke ønsket å være "åndelig", visste jeg at bønn ville hjelpe meg å bli gladere og mindre kranglelysten. Da mor hadde gått ut av rommet, begynte jeg å be. "Kjære himmelske Fader, jeg vender meg til deg i kveld fordi ..." Nei. Jeg åpnet øynene og løsnet armene. Det lød så klønet. Jeg prøvde igjen. "Himmelske Fader, jeg trenger ..." Det hørtet også rart ut. Jeg følte at Satan oppfordret meg til å gi opp å be min himmelske Fader om hjelp.

Plutselig ble jeg tilskyndet til å si takk! Det gjorde jeg, og tankene begynte å strømme på om alle de mange ting jeg kunne takke min Fader i himmelen for. Da jeg var ferdig med å takke ham, drøftet jeg det aktuelle problemet.

Etterpå følte jeg en herlig fred, den varme, åndelige følelsen av at jeg vet at vår himmelske Fader og mine foreldre er glad i meg, og at jeg er et Guds barn. Jeg ble i stand til å be mor om unnskyldning og godta hennes unnskyldning.

Tilgivelse bringer lykke

President Uchtdorf lærer oss at vi skulle tilgi våre familiemedlemmer. Se hvordan Josefs og Annas valg påvirker deres familie.

Josef og hans lillesøster, Anna, leker sammen. Anna snapper Josefs leke fra ham. Hva skulle Josef gjøre?

Josef blir sint på Anna. Anna gråter. Josefs mor irettesetter ham fordi han slåss med søsteren. Josef er lei for at han gjorde et dårlig valg.

Josef tilgir Anna og finner en annen leke. De leker sammen og er glade. Mor er glad for at Josef var snill med sin søster og bevarte freden i familien. Josef er glad for at han valgte å tilgi.

Senere trenger Josef og Anna å hjelpe mor å lage middag. Josef hjelper ikke. Hva skulle Anna gjøre?

Anna klager til moren. Anna sier at hun må gjøre alt arbeidet alene. Under middagen er alle lei seg på grunn av kranglingen.

Anna tilgir Josef og hjelper til med middagen. Mor er takknemlig for Annas hjelp. Familien liker å være sammen ved middagen. Anna føler godt fordi hun valgte å tilgi.

Hvordan påvirker *dine* valg når det gjelder å tilgi, din families lykke?

Studér dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Tro, familie, hjelp

Hvordan holde våre pakter i ære

Besøkende lærerinnens virksomhet er et uttrykk for at vi er disipler, og en måte å holde våre pakter i ære ved å tjene og styrke hverandre. En pakt er et hellig og varig løfte mellom Gud og hans barn. “Når vi innser at vi er paktens barn, vet vi hvem vi er og hva Gud forventer av oss,” sa eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum. “Hans lov er skrevet i vårt hjerte. Han er vår Gud, og vi er hans folk.”¹

Som besøkende lærerinner kan vi styrke dem vi besøker i deres anstrengelser for å holde sine hellige pakter. Når vi gjør det, hjelper vi dem å forberede seg til det evige livs velsignelser. “Enhver søster i denne kirken som har inngått pakter med Herren, har et guddommelig påbud om å hjelpe til med å redde sjeler, å lede verdens kvinner, å styrke Sions hjem og bygge opp Guds rike,”² sa eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum.

Når vi inngår og holder hellige pakter, blir vi redskaper i Guds hender. Vi vil bli i stand til å gi uttrykk for vår tro og styrke hverandres tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus.

Fra vår historie

Templet er “et sted for takksigelse for alle hellige”, åpenbarte Herren for profeten Joseph Smith i 1833. Det er “et undervisningssted for alle som er kalt til å arbeide i kirkens tjeneste i alle sine forskjellige kall og embeder, så de kan bli fullkommengjort til å forstå sin tjenestegjering i teori, i prinsipp og i lære, i alle ting som hører til Guds rike på jorden” (L&p 97:13-14).

I de tidlige 1840-årene hjalp søstre i Hjelpeforeningen i Nauvoo, Illinois hverandre å forberede seg til tempelordinanser. I det høyeste presedømmes ordinanser som siste-dagers-hellige mottok i Nauvoo tempel, ble “guddommelighetens kraft tilkjennegitt” (L&p 84:20). “Ved at de hellige holdt sine pakter, vokste denne kraften og hjalp dem gjennom deres prøvelser i dagene og årene som fulgte.”³

I Kirken i dag tjener trofaste kvinner og menn over hele verden i templet og fortsetter å finne styrke i velsignelsene som bare kan mottas gjennom tempelpakter.

Fra Skriftene

1 Nephi 14:14; Mosiah 5:5-7; 18:8-13; Lære og pakter 42:78; 84:106

NOTER

1. Russell M. Nelson, “Pakter”, *Liahona*, nov. 2011, 88.
2. M. Russell Ballard, “Rettferdige kvinner”, *Liahona*, des. 2002, 39.
3. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 133.

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan styrker mine pakter meg?
2. Hvordan hjelper jeg søstrene jeg har ansvar for, å holde sine pakter?

PÅKLEDNING OG FREMTREDEN

I dagens verden er det mange som hverken forstår eller har respekt for vårt legemes hellige natur. Siste-dagers-hellige skiller seg ut ved å kle seg på en måte som viser at vi vet hvor dyrebart vårt legeme er (se *Til styrke for ungdom* [hefte, 2011], 6-8). På side 52 i dette nummeret drøfter Mary N. Cook, førstestådgiver i Unge kvinners generalpresident-skap, denne normen:

“Når et tempel blir bygget, viser man stor omtanke for å sikre at det blir beskyttet og vakkert utsmykket, både innvendig og utvendig. En nøkkel når man planlegger templer, er å forstå at et tempel *representerer* Herren - det er Hans hus. Vi *respekterer* templer som hellige bygninger, der bare de som er verdige kan gå inn. Vi *viser ærbødighet* for templer fordi de hellige ordinanser og pakter som vi tar del i, gjør det mulig for oss å vende tilbake til vår himmelske Fader.

“Ditt legeme er mer dyrebart enn det mest utsøkte tempel på jorden. Du er Guds kjære sønn eller datter! Disse samme prinsipper – fremtreden, respekt og ærbødighet – gjelder til og med mer den omtanke og beskyttelse du gir ditt legeme.”

Følgende forslag kan hjelpe deg å lære dine barn riktige prinsipper for påkledning og fremtreden. Husk også at ditt eksempel på sømmelig påkledning vil lære dine barn hvor viktig passende antrekk er.

Forslag til hvordan man underviser ungdom

- Les sammen med tenåringen din kapitlet om påkledning og fremtreden i *Til styrke for ungdom*. Dette vil gi dere en mulighet til å snakke om læresetningene, velsignelsene og advarslene knyttet til denne normen, og svare på eventuelle spørsmål som din sønn eller datter kan ha.
- Overvei å ha viktigheten av påkledning og fremtreden som emne på en familiens hjemmeaften. Du kan spørre familien: Hvis Herren var i kirken sammen med deg, hvordan ville du ønske å være kledd? Hvordan ville du ønske å presentere deg for ham? Hvordan føler du deg når du er kledd sømmelig? Dere kan også drøfte hvordan man skal kle seg passende for andre anledninger, slik som skole, arbeid eller sosiale sammenkomster.

Forslag til hvordan man underviser barn

- Vår påkledning viser hva som er viktig for oss. For å illustrere dette prinsippet kan dere overveie å ha en familiens hjemmeaften der alle kler seg som misjonær eller har på seg søndagsklær.
- Selv i ung alder kan barn begynne å kle seg sømmelig. Gjennomgå retningslinjene på side 7 i *Til styrke for ungdom*, og sørg for klær som harmonerer med disse retningslinjene. ■

SKRIFTSTEDER OM PÅKLEDNING OG FREMTREDEN

1 Mosebok 1:27;
1 Korinterbrev 6:19;
Alma 1:27

Notater fra oktoberkonferansen

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, ... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (1Êp 1:38).

Klargjør kalenderen til konferansen

Av Cheryl Burr

Fordi tiden vår ikke var fylt med ekstra aktiviteter, kunne vi føle Ånden mer mens vi lyttet til generalkonferansen.

For mange år siden, da våre seks barn var små, ønsket vi å gjøre generalkonferansen mer meningsfylt for oss. Vi snakket om hvor viktig det er å følge med på konferansen med våkent sinn og uthvilt legeme. Konferansen er en viktig tid for å motta instruksjoner fra våre nåværende profeter. Derfor satte vi oss som mål å ikke planlegge noe ekstra noen få dager før konferansen og i løpet av konferansehelgen. Vi “sperrtet” disse dagene på kalenderen, og vi lovet alle å ikke planlegge ekstra aktiviteter disse dagene.

Hvis dere velger å gjøre noe lignende, vil det være spesielt for deres familie og situasjon, men vår familie definerte “ekstra aktiviteter” som å delta på skoleaktiviteter, ha besøk av nabobarn, gjøre noe sammen med venner et annet sted, ha selskaper eller middager sammen med venner eller slektninger, utføre prosjekter eller hagearbeid i tiden mellom eller under konferansemøtene, vente med skoleprosjekter til siste minutt og akseptere ekstra oppdrag på arbeidet.

Da uken før generalkonferansen kom, var det noen ganger vanskelig å si nei til disse aktivitetene, men det meste av tiden tok våre familiedlemmer med glede riktige valg for å nå vårt mål. Vi fant ut at våre yngste barn ønsket å ta del i generalkonferansen. Jeg tror det var fordi vi snakket om viktigheten av konferansen om og om igjen i uken før.

Jeg er glad for å fortelle at å ha en enkel timeplan dagene før og under generalkonferansen

forandret familiens opplevelse fullstendig. Vårt hjerte og sinn var forberedt til konferansen. Vår tid var ikke tettpakket med ekstra aktiviteter, så vi kunne føle Ånden der vi satt og lyttet til våre ledeses råd og veiledning.

Vi har holdt fast ved vårt mål konferanse etter konferanse fordi det fyller vårt hjem med fred. Selv om flere av våre barn ikke lenger bor hjemme, oppmuntrer vi dem fremdeles til å rydde plass på kalenderen de få dagene før og under konferansen, slik vi gjør hjemme. Vi prøver også å planlegge slik at hele familien kan følge et konferansemøte sammen. Jeg håper at våre barn, etter hvert som de gifter seg og får egne barn, vil fortsette å se det som svært viktig å beskytte sin konferanseopplevelse ved å rydde plass på kalenderen. ■

GJØR KONFERANSEN TIL EN PRIORITET

“Bestem dere nå for å prioritere generalkonferansen i deres liv. Bestem dere for å lytte omhyggelig og følge den undervisning som gis.”

Eldste Paul V. Johnson i De sytti, “Generalkonferansens velsignelser”, *Liahona*, nov. 2005, 52.

SØNDAGSSKOLE- SVAR

Av Emma Addams

Jeg har en tendens til å se etter storslåtte svar på mine utfordringer – å be Herren hjelpe meg å finne den ene tingen som vil ordne alt. Jeg har lært at en slik tilnærming kan gjøre sakene enda mer kompliserte.

Da jeg underviste klassen i Evangeliets lære i menigheten min, besluttet jeg å stille dype spørsmål som ville kreve ettertanke og gode, nye innsiktsfulle svar. Jeg ønsket med andre ord å unngå de samme gamle “Søndagsskole-svarene” som medlemmene syntes å gi hver uke.

Mens jeg forberedte meg og fordypet meg i Det nye testamente, ble jeg slått av bruken av ordet *bli*, som brukes om og om igjen. For eksempel står det i Johannes 15:10: “Hvis dere holder mine bud, da *blir* dere i min kjærlighet, likesom jeg har holdt min Fars bud og *blir* i hans kjærlighet” (uthevelse tilføyd).

I sin store forbønn ber Frelseren om at hans disipler “må være ett, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være ett i oss” og “jeg i dem og du i meg, for at de skal være fullkommet til ett” (Johannes 17:21, 23).

Mye av det jeg søkte var hvordan jeg kunne være ett med Herren, hvordan jeg kunne *bli* i hans kjærlighet, og hvordan jeg som følge av dette kunne utvikle ekstra tålmodighet – tålmodighet jeg så sårå trengte for å vende mine erfaringer fra slike som utmattet meg til slike som styrket og helliggjorde meg.

Mens jeg søkte både å forstå ordet *bli* og løsning på de vanskelige utfordringer jeg møtte på daglig basis, ble jeg til slutt ironisk nok ledet tilbake nettopp til de Søndagsskole-svarene jeg hadde prøvd å unngå. Jeg fant svarene på mine utfordringer ved å lese i Skriftene, be daglig, tjene min familie og andre, gå i templet og være tilstede på søndagens møter. Jeg lærte at disse enkle tingene utgjør forskjellen mellom å holde ut og holde ut godt og med tålmodighet.

Søndagsskole-svarene er virkelig de beste svarene. ■

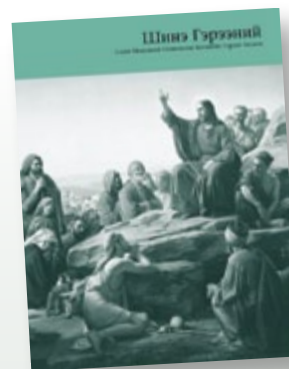
GI NÆRING TIL VÅR TRO

“Å tjene, studere, be og tilbe er fire fundamentale prinsipper i å fullkomngjøre ‘det som ennå mangler i [vår] tro.’ (1 Tess. 3:10.)

Hvis vi slutter å gi vår tro næring på en av disse fire konkrete måter, står vi utsatt til...

I en verden som stadig blir ondere, kan Herren gjennombore vår bevissthet ved å bruke ‘Åndens sverd, som er Guds ord.’ (Ef. 6:17; se også Jarom 1:12.) Men når vi hører Herrens ord, må det være ledsaget av tro (Hebreerne 4:2) og kristen tjeneste, som vi har hørt gang på gang.”

Eldste Neal A. Maxwell (1926-2004) i *De tolv apostlers quorum, “Så i ikke skal gå trett og bli motløse i eders sjeler”, Lys over Norge, juli 1991, 84.*

BRUK KIRKENS GODKJENTE MATERIELL

“Lærere og ledere bruker Skriftene, læresetninger fra profeter i de siste dager og godkjent undervisningsmaterieill til å undervise og vitne om evangeliets læresetninger. Godkjent undervisningsmaterieill til de forskjellige klasser eller quorum står oppført i den gjeldende *Instruksjoner for pensum*. Ved behov supplerer lærere og ledere undervisningsmaterieillet med Kirkens tidsskrifter, spesielt konferansenumrene av *Ensign* og *Liahona*.”

Håndbok 2: Kirkens administrasjon (2010), 5.5.4.

Fremtidsrettet livsførsel

FORBEREDER OSS TIL FREMTIDEN

Siste-dagers-hellige tror på å være forberedt og selvforsynt. Vi tror på at vi skal forberede oss utdanningsmessig til et yrke, på å forberede oss økonomisk til vanskelige tider og forberede oss timelig på naturkatastrofer og andre utfordringer. Det viktigste er at vi tror på at vi skal forberede oss åndelig til Jesu Kristi annet komme og til å bo sammen med vår Fader i Himmelen igjen. Denne tilnærming til beredskap kalles fremtidsrettet livsførsel.

Å leve fremtidsrettet gjenspeiler vår sanne, evige natur: Vi skal "handle på egenhånd og ikke bli påvirket" (2 Nephi 2:26). Herren ønsker at vi skal være ansvarlige og uavhengige (se L&p 78:14). Han ønsker at vi skal leve fremtidsrettet på grunn av den vi blir i prosessen: ansvarlige, gavmilde, modne, vennlige. For jo mer selvforsynte vi er, jo bedre kan vi hjelpe vår familie og andre. Hvordan kan vi mette den sultne hvis vi selv er sultne? Hvordan kan vi formidle kunnskap hvis vi selv mangler kunnskap? Hvordan kan vi oppbygge andres tro hvis

vi selv mangler tro?

Prinsipper for fremtidsrettet livsførsel innbefatter følgende:

- Forberedelse. "Bered dere, bered dere til det som skal komme, for Herren er nær" (L&p 1:12).
- Flid. "Du skal ikke være doven" (L&p 42:42).
- "Søk lærdom ved studium og ved tro" (L&p 88:118).

Når Kirkens medlemmer gjør alt de kan for å forsørge seg selv, men likevel ikke kan dekke sine grunnleggende behov, vender de seg først til familien for å få hjelp. Hvis dette ikke er tilstrekkelig, kan Kirken hjelpe. Biskoper og grenspresidenter kan bruke ressurser fra "Herrens lagerhus" for å hjelpe medlemmer (se L&p 82:18-19). All hjelp fra Kirken tar sikte på å hjelpe medlemmer å hjelpe seg selv og oppmuntre dem til å arbeide. ■

Du finner mer informasjon i 1 Mosebok 41; L&p 38:30.

"Vi har alle ansvar for å forsørge oss selv og vår familie, både timelig og åndelig. For å forsørge på en fremtidsrettet måte må vi praktisere prinsippene for fremtidsrettet livsførsel: Vi må med glede leve innenfor rammen av våre midler, være tilfreds med det vi har, unngå unødvendig gjeld og flittig spare og forberede oss til dårligere tider og krisesituasjoner."

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, "Fremtidsrettede forsørgere, timelig og åndelig", *Liahona*, mai 2009, 8.

Vi kan arbeide for å bli selvhjulpne på følgende områder:

Åndelig styrke: Stol på Herren, adlyd budene, be og studer Skriftene daglig, tjen andre.

Fysisk helse: Adlyd Vísdomsordet, mosjoner, få nok søvn, praktiser godt renhold og god hygiene.

Utdannelse: Gjør deg kjent med litteratur, skaff deg jobbferdigheter, studer "de beste bøker" (L&p 88:118).

Arbeid: Arbeid for å dekke dine egne og din families behov.

Hjemmelager: Lagre rent drikkevann, og bygg gradvis opp et matvarelager som dere kan benytte på regelmessig basis og et matvarelager med lengre holdbarhet, som korn og bønner.

Økonomi: Betal tiende og offergaver, unngå unødvendig gjeld, bygg gradvis opp en økonomisk reserve.

SVAR PÅ SPØRSMÅL

Noen kan undres om sistedagers-hellige hamstrer mat. Sannheten er at vi lagrer mat og vann for å være forberedt på tider da det kan være knapt med eller ikke tilgang til mat og rent vann, eller familiens økonomi er stram. I krisesituasjoner vil de som har lagret mat, føle seg sikrere og være bedre i stand til å hjelpe sin familie og sine naboer gjennom krisen.

Små og enkle ting

“Ved små og enkle ting vil store ting skje”
(Alma 37:6).

STORE PERSONLIGHETER MINNES

Newel K. Whitney (1795-1850)

Nedenfor, innfelt t.v.: Et gravert portrett av Newel K. Whitney. Nedenfor, innfelt t.h.: Rommet over Newel K. Whitneys butikk i Kirtland, Ohio, hvor Profetenes skole og flere kirkemøter ble holdt. Nederst: Whitneys butikk.

Newel Kimball Whitney ble født i Vermont i USA 5. februar 1795. Han var en begavet forretningsmann og innledet et vennskap og forretningspartnerskap med Sidney Gilbert. I deres første år som forretningspartnere reiste de mye. På en av disse forretningsreisene møtte Newel Elizabeth Ann Smith i Kirtland, Ohio. Newel og Ann hadde følge i tre år og giftet seg i 1823.

Sammen søkte Newel og Ann sannheten, og en stund deltok de i campbellitt-bevegelsen, som hevdet å ha gjenopprettet oldtidens kristendom. En kveld ba Newel

og Ann “om å få vite av Herren hvordan [de] kunne motta Den hellige ånds gave”. Ann beskrev synet de fikk som svar på sin bønn: “Ånden hvilte på oss, og en sky overskygget huset. . . Så hørte vi en røst fra skyen som sa: ‘Forbered dere til å motta Herrens ord, for det kommer.’”¹

Kort tid etter dette bønnesvaret i oktober 1830, kom siste-dagers-hellige misjonærer til Kirtland. I november ble Newel og Ann døpt. Bare noen måneder senere kom Joseph og Emma Smith og banket på familien Whitneys dør.

Da Joseph hilste Newel ved navn, kunne ikke Newel si at han visste profetens navn, så Joseph svarte: “Jeg er profeten Joseph. Du har bedt for å få meg hit, hva ønsker du av meg?”² Familien Whitney innlosjerte så familien Smith i flere uker og ga dem et hjem i september 1832.

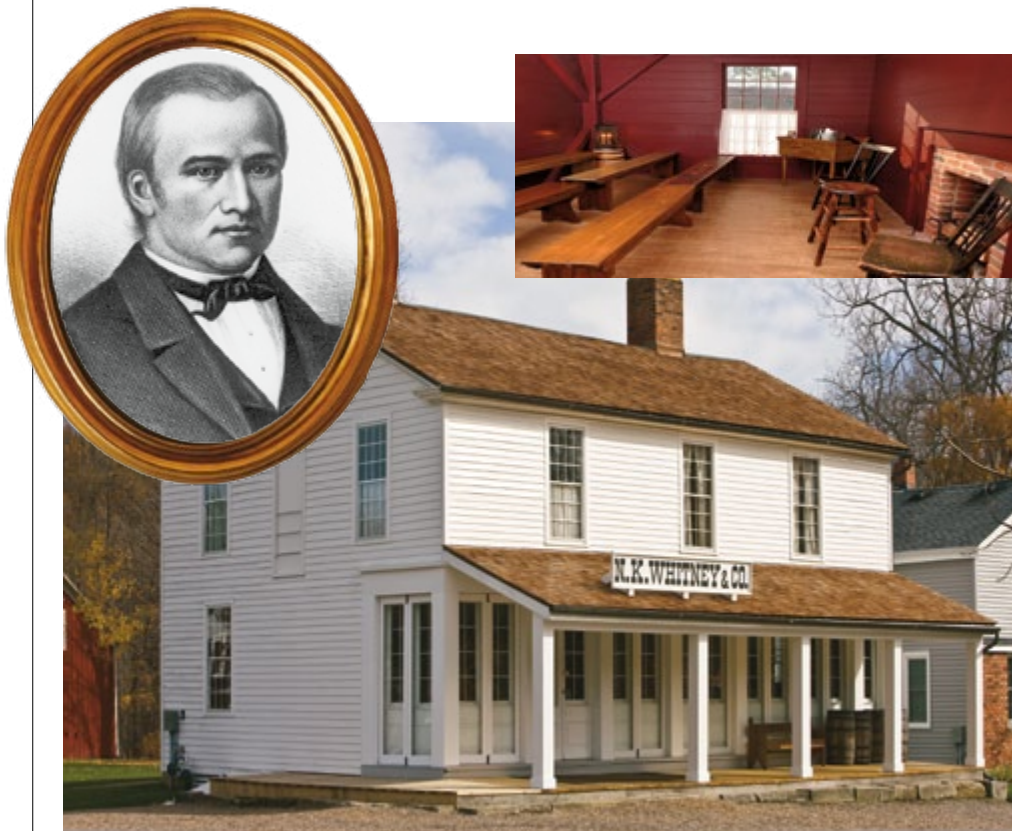
I tillegg til å gi familien Smith et sted å bo, ga Newel også Kirken full tilgang til rommet over butikken sin. I Whitneys butikk holdt Kirkens ledere møter og Profetenes skole.

I desember 1831 ble Newel kalt som Kirkens andre biskop, og senere ledet han Kirkens økonomiske anliggender og hjalp Kirken å bli kvitt sin gjeld. Høsten 1838 flyttet familien Whitney til Far West, Missouri, hvor Newel igjen ble kalt som biskop, og 10 år senere krysset han og familien slettene og kom til Salt Lake City, hvor han virket som Kirkens presiderende biskop.

Newel døde av en luftveissykdom i Salt Lake City 24. september 1850.

NOTER

1. Elizabeth Ann Whitney, sitert i Edward Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), 41-42.
2. Joseph Smith, sitert i Elizabeth Ann Whitney, “A Leaf from an Autobiography”, *Woman's Exponent*, 15. aug. 1878, 51.

Dan Jones (1810-62)

Mer enn en million misjonærer har blitt kalt siden Kirken ble organisert, men Dan Jones var mer enn bare én av en million. Om den walisiske misjonæren sa president Gordon B. Hinckley (1910-2008): "Når det gjelder antall konvertitter, må Dan Jones med sikkerhet regnes blant de seks mest produktive misjonærer i Kirkens historie."¹

Før Dan var misjonær, utvandret han fra Wales til USA og arbeidet på elven Mississippi som kaptein på en dampbåt som het *Maid of Iowa*, som bragte mange siste-dagers-hellige til Nauvoo, Illinois. Han sluttet seg til Kirken i 1843 og ble en nær venn av profeten Joseph Smith.

Dans misjoner var en oppfyllelse av Joseph Smiths sist nedskrevne profeti. Kvelden før profeten Joseph Smith ble drept hørte han skyting utenfor vinduet i Carthage fengsel. Derfor valgte han å sove på gulvet. Ved siden av ham var Dan Jones. Profeten spurte Dan om han var redd for å dø. Han svarte: "Tror du den tiden har kommet? Engasjert i en slik sak tror jeg ikke døden er noe å frykte." Da profeterte Joseph: "Du kommer til å se Wales igjen og fullføre den misjonen som er bestemt for deg, før du dør."²

Profetens løfte ble oppfylt i 1845, da Dan og hans hustru, Jane, ble kalt til å virke i Wales. Dan brukte sitt talent for å tale til å undervise i evangeliet med stor overbevisning. Han snakket walisisk og engelsk flytende, og vitner berettet at han talte så fengslende at han kunne holde tilhørernes oppmerksomhet i timevis på begge språk.

Mens Dan var i Wales, utga han Kirkens trykksaker, traktater og bøker på walisisk. Under Dan Jones' ledelse opprettet misjonærer i Wales 29 grener og døpte nesten 1000 personer hvert år i løpet av hans første misjon. Han ble kalt på misjon til Wales for annen gang i 1852, og tross økende forfølgelse av Kirken ble ca. 2000 personer døpt på fire år.

Da Dan kom tilbake til Utah, hjalp han til med å bringe mange walisiske konvertitter til Utah. Da han døde i en alder av 51 år, hadde han hjulpet til med å bringe omkring 5000 personer til USAs vestlige delstater.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, "Av størst verdi", *Lys over Norge*, mars 1994, 8; *Ensign*, sep. 1993, 7.
2. Joseph Smith, i *History of the Church*, 6:601.

F.v.: Portrett av den walisiske misjonæren Dan Jones. En dampbåt, lik den Dan Jones var kaptein på, nærmer seg kaien i Nauvoo, Illinois. Dan Jones hjelper walisiske innvandrere.

Undervis om KYSKHET OG DYD

Av Matthew O. Richardson

Annenrådgiver i
Søndagsskolens
generalpresidentskap

Foreldre kan bruke disse seks fremgangsmåtene for å undervise sine barn om seksuell intimitet.

Jeg har hatt anledning til å møte unge og unge voksne fra alle yrker i livet og fra hele verden. Ved en anledning talte jeg til en gruppe tenåringer som gjorde et spesielt godt inntrykk, om dyd, kyskhhet og moralsk liv. Etter at jeg hadde fortalt dem hvor imponert jeg var over deres kommentarer, sikkerhet, fremtreden og holdning, spurte jeg: "Hvordan har dere blitt så flinke til å uttale dere, sikre på deres svar og så fortrolige med et følsomt emne som dette?" En ung kvinne svarte uten å nøle: "Jeg har foreldre som underviser." De andre nikket enig. Denne enkle, men dyptgripende erfaringen understreker hvilken innflytelse foreldre har på barnas liv – spesielt når det gjelder å undervise om dyd, kyskhhet, seksuell intimitet og riktige forhold.

Det er kanskje dessverre mange foreldre som ikke lærer sine barn om seksuelle emner så godt som de kunne gjøre det. Eksempelvis fant jeg i svarene fra mer enn 200 aktive unge enslige siste-dagers-hellige at bare 15 prosent mente at deres foreldre var hovedkilden til informasjon om seksuelle emner. Disse unge medlemmene sa at de lærte om dette viktige emnet primært av venner eller jevnaldrende, Internett, media, underholdning, bøker, andre slektninger eller sine ledere i Kirken.

Det er naturligvis ikke et lett emne å undervise om. Men jeg tror foreldre er de beste lærere til å formidle slike hellige prinsipper. Følgende fremgangsmåter vil hjelpe dere å utvikle enkle, effektive og varige prinsipper og fremgangsmåter som fremmer effektiv læring og undervisning – spesielt når det gjelder å undervise deres barn om hvordan man lever et liv i dyd og kyskhhet.

Undervisning og læring skulle starte tidlig. Foreldre som effektivt underviser sine barn om seksuelle emner, forstår at de fleste barn møter slike emner i langt yngre alder enn de eller deres foreldre venter eller ønsker det. Mange barn utsettes for seksuelt innhold på Internett allerede som 11-åringer og noen enda tidligere. Underholdningsarenaer, sportsbegivenheter, reklame og også sosiale medier er i økende grad fulle av seksuelle bilder og hentydninger.

Enkelte foreldre spør med god grunn: "Når skulle jeg begynne å snakke om seksuelt relaterte saker?" Det avhenger av barnets alder og modenhet og den aktuelle situasjonen. Åndelig veiledning mottas når foreldre ydmykt og omhyggelig observerer sine barns oppførsel, lytter oppmerksomt til dem og tar seg tid til å overveie og oppdage når og hva de skal undervise dem om. Jeg minnes for eksempel at min sønn stilte meg spørsmål om anatomi da han var knapt fem år gammel. Selv om det var litt nervepirrende, var det tydelig at det var det riktige tidspunkt til å snakke. Men da jeg tenkte over hvordan jeg skulle svare, syntes det klart at dette *ikke* var det rette tidspunkt til å snakke med min sønn om ethvert seksuelt tema.

Undervisning og læring skulle finne sted ofte. Læring er en prosess og ikke en enkelt hendelse. Når det dreier seg om å lære barn om seksuell intimitet eller andre relaterte saker, omtaler man det ofte som “samtalet”. Enten det er bevisst eller ikke, antyder dette uttrykket at foreldrene tar opp dette emnet i bare én samtale. Dette er ikke den mest effektive måten for et barn å lære på. Frelseren sa at vi lærer “linje på linje og bud på bud” (2 Nephi 28:30). Vi vil lykkes bedre med å undervise om vi kommer inn på emnet igjen sammen med våre barn etter hvert som de blir eldre og mer modne. Foreldre som forstår dette prinsippet, forbereder seg mentalt, følelsesmessig og åndelig til å undervise sine barn om seksuelt relaterte emner gjennom barnas barndom og ungdom.

Effektiv læring og undervisning avhenger av forholdet mellom læreren og eleven. Når det dreier seg om å undervise

barn om seksuelt relaterte emner, engster de fleste foreldre seg nesten utelukkende for *hva* de skulle si. Selv om dette er viktig, strekker effektiv undervisning og læring seg langt utover det å snakke og fortelle om emnet. *Måten* som foreldrene går frem på når de underviser sine barn, kan faktisk være viktigere enn det de virkelig sier. Undersøkelser støtter konklusjonen om at de foreldre som kommuniserer åpent, gir uttrykk for kjærlighet og omtanke, og er aktivt engasjert i sine barns liv, er de som øver størst innflytelse på sine barn når de tar opp seksuelle emner.¹

Kommentarer fra min uformelle kartlegging av unge siste-dagers-hellige viser at de ønsket at deres foreldre var mer åpne eller villige til å snakke om seksuelt relaterte emner. Disse unge voksne ga uttrykk for at de ikke bare ønsket at deres foreldre ville være involvert i prosessen, men at de også ønsket at deres foreldre ville “snakke *med* dem istedenfor å

Foreldre som kommuniserer åpent, gir uttrykk for kjærlighet og omtanke, og er aktivt engasjert i sine barns liv, er de som øver størst innflytelse på sine barn når de tar opp seksuelle emner.

snakke *til* dem.” De ønsket seg samtaler som var “naturlige”, “normale”, “behagelige” og langt mindre “forlegne”. Dette skulle motivere foreldre til å arbeide mer intenst for å være imøtekommende, tilgjengelige, naturlige og rolige når det gjelder emne, situasjon og også tidspunkt. Hvis foreldre må betale en pris for å undervise sine barn effektivt om saker som betyr mest, består den prisen i at foreldrene opptrer slik at de hjelper sine barn å føle seg vel og sikre på at de kan snakke om alle emner – spesielt de mer personlige.

Undervisning og læring foregår mest effektivt når emnet er aktuelt og virkelig.

Avhengig av vår tilnærming, kan det å undervise om seksuell intimitet føles vanskelig, urealistisk, ubeleilig og også moraliserende. En nøkkel til suksess er å innse at de fleste spørsmål og bekymringer barn har, er en reaksjon på situasjoner og observasjoner i det virkelige liv. Når vi er oppmerksomme, lytter til og iakttar våre barn, vil vi se hva vi trenger å lære dem.

Filmer, moter, fjernsynsprogrammer, reklame eller sangtekster gir eksempelvis rikelig anledning til å snakke om moralnormer. Andre anledninger dukker opp når vi iakttar våre barns forhold og omgang med andre, måten de og deres jevnaldrende kler seg på, språket de bruker, hvor tiltrukket de er av motsatt kjønn, i likhet med ulike tolkninger av kyskheter og moralnormer i samfunnet. Det er rikelige anledninger i livet til å snakke *med* barn om moral og dyd.

Kanskje det viktigste aspekt når det gjelder å undervise gjennom livet, er at foreldrene er eksempler på kyskheter, sømmelighet og dyd i sitt eget liv. Barn vil lettere lytte til sine foreldre og følge deres råd når slike råd er basert på foreldrenes gode eksempel.

Det motsatte er også riktig. Eldste Robert D.

Når vi er oppmerksomme, lytter til og iakttar våre barn, vil vi se hva vi trenger å lære dem.

Hales i De tolv apostlers quorum har sagt: “Våre handlinger taler på mange måter høyere enn våre ord. President Brigham Young (1801-77) forklarte: ‘Vi skulle være det eksempel for [våre barn] som vi ønsker at de skal følge. Er vi klar over dette? Hvor ofte ser vi ikke foreldre kreve lydighet, god oppførsel, vennlige ord, behagelig utseende, en vennlig stemme og et behagelig uttrykk av barnet eller barna, mens de selv kjefter og er fulle av bitterhet! Hvor inkonsekvent og urimelig er ikke dette! Våre barn vil legge merke til den slags inkonsekvens, og kanskje finne grunn til å opptre på samme måte.”²

Man lærer best når man forstår det lærere underviser. Altfor mange unge og unge voksne gir uttrykk for frustrasjon over at deres foreldre og også ledere i Kirken har lett for å bruke “kodeord” og implisitte budskap som faktisk fører til flere spørsmål enn svar og mer usikkerhet enn hjelp. Dette gjelder spesielt seksuelle emner.

Da jeg var biskop i en menighet for unge enslige voksne, ble jeg ofte spurt hva “klining” betydde. Mine trofaste medlemmer av menigheten hadde lært at de ikke skulle innlate seg på klining, men de ble aldri fortalt hva det egentlig betyr. Det var vanskelig for dem å rette seg etter en instruks som de ikke forsto.

President Marion G. Romney (1897-1988), førsterådgiver i Det første presidentskap, forklarte at det ikke er nok å undervise på en måte slik at andre forstår, men vi må også undervise slik at ingen misforstår.³ Istedenfor å snakke i koder eller bruke slangord, vil vi lykkes bedre hvis vi bruker korrekte og passende termer. Dette fremmer forståelse og respekt.

Tenk over hvordan eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum effektivt underviste om moralprinsipper og -normer. Han sa: “All seksuell intimitet utenfor ekteskapets bånd

– jeg mener all bevisst berøring av andres hel-
lige, intime kroppsdeler, med eller uten klær
– er synd og forbys av Gud. Det er også en
overtredelse å bevisst stimulere disse følelsene
i din egen kropp.”⁴

For å undervise effektivt må vi forsikre oss
om at de vi underviser, forstår budskapet.
Enkle spørsmål som “Besvarer dette ditt spør-
smål?” Eller “Forklarte jeg det godt nok?” eller
“Har du flere spørsmål?” er svært nyttige.

**Elever blir overbevist når lærere knyt-
ter budskapet til evigvarende prinsipper
og normer.** Istedenfor å fokusere bare på de
aktuelle “livets fakta”, finner effektiv opplæ-
ring i evangeliet sted når vi knytter disse fakta
til det “evige livs fakta”. Når vi for eksempel
snakker om kroppen, kan vi snakke om
hvordan en kjærlig himmelsk Fader skapte
vårt legeme og hvordan vi skulle behandle
hans skaperverk med respekt og ifølge hans
forventninger.

Selv om verden drukner i umoral, er det

fremdeles håp for fremtidige generasjoner.
Dette håpet dreier seg om foreldre som gjør
sitt aller beste for å lære den oppvoksende
generasjon å være dydig og kysk. Foreldre
som lærer sine barn å være dydige og kyske,
gjør sitt ytterste for å få større forståelse og
forbedre sine undervisningsferdigheter. Ved
å gjøre dette vil de vite at Herren vil foredle
dem når de “underviser på den måten han
har befalt”. Når alt kommer til alt, er dette “et
kjærlighetsarbeid – en anledning til å hjelpe
andre å utøve sin handlefrihet på en rettferdig
måte, komme til Kristus og motta det evige
livs velsignelser”.⁵ ■

NOTER

1. Se Bonita F. Stanton og James Burns, “Sustaining and Broadening Intervention Effect: Social Norms, Core Values, and Parents”, i *Reducing Adolescent Risk: Toward an Integrated Approach*, red. Daniel Romer (2003), 193-200.
2. Robert D. Hales, “Foreldres plikt overfor Gud og den oppvoksende generasjon”, *Liahona*, aug. 2010, 74.
3. Se Jacob de Jager, “La det ikke bli noen misforståelse”, *Lys over Norge*, april 1979, 118.
4. Richard G. Scott, “Alvorlige spørsmål, alvorlige svar”, *Lys over Norge*, sep. 1997, 31.
5. *Undervisning, intet større kall* (1999), 5.

**Kanskje det viktigste
aspekt når det gjelder
å undervise gjennom
livet, er at foreldrene
er eksempler på kysk-
het, sømmelighet og
dyd i sitt eget liv.**

Undervis om RETTSKAFFENHET I HJEMMET

Det er foreldres ansvar og velsignelse å undervise og lære sine barn å leve rettskaffent.

**Av eldste
Delbert L. Stapley
(1896-1978)**

i De tolv apostlers
quorum

Delbert L. Stapley ble født 11. desember 1896 i Arizona, USA. Han ble beskikket til medlem av De tolv apostlers quorum 5. oktober 1950 og virket i dette quorumet til han døde 19. august 1978. Denne talen ble holdt under en andakt ved Brigham Young University 1. februar 1977. Fullstendig tekst til talen på engelsk kan finnes på speeches.byu.edu.

Foreldre har anledning til å undervise og forme karakteren til sine små barn før Satan har makt til å friste dem, og før de fyller åtte år og blir ansvarlige for Gud. Herren har gitt foreldrene disse dyrebare årene, de første år i et barns liv, da barna ikke er ansvarlige for det de sier og gjør. Det er foreldres ansvar og velsignelse å undervise og lære sine barn å leve rettskaffent.

Den mest effektive måten å undervise om rettskaffenhets og religion på i et hjem er ved eksempel. Forhåpentlig har foreldrene selv holdt sitt liv godt og rent, og kan derfor

med fordel bruke sitt liv som eksempel når de underviser og lærer opp sine egne barn. [President David O. McKay (1873-1970) sa:] “Hvis du vil undervise om å ha tro på Gud, vis selv tro på ham. Hvis du vil undervise om bønn, be selv ... Hvis du ønsker at de skal være behersket, må du ikke selv være ubehersket. Hvis du ønsker at ditt barn skal være dydig, selvkontrollert og god, må du være et verdig eksempel for barnet i alle disse ting.”¹ Når du gjør dette, vil disse læresetningene gjøre større inntrykk på dine barn. Og når de mottar slik veiledning fra foreldre, kan de bli styrket mot Satans fristelser, han som har som mål å ødelegge deres liv når de når ansvarsalderen. Foreldre har plikt til å være det de ønsker at deres barn skal bli med hensyn til høflighet, oppriktighet, selvbeherskelse og mot til alltid å gjøre det rette. Eksempel er langt mer virkningsfullt enn forskrift.

Det daglige liv i hjemmet skulle være i overensstemmelse med vår kirkes prinsipper og normer. Det vi gjør i jobbsammenheng skulle være i samsvar med vår religion. Barn oppfatter raskt når man ikke er oppriktig. John Milton sa at hykleri er den eneste synd som går uoppdaget hen av alle unntatt av Gud. Men barn er følsomme overfor det som er galt, og de motsetter seg uoppriktighet og falskhet. Vi vet at barn blir langt mer påvirket av det vårt liv sier dem, enn av det vi forkynner. Foreldre skulle alltid være ærlige overfor sine barn, holde løfter som blir gitt og alltid si sannheten. Det er de

konsekvente foreldre som vinner sine barns tillit. Når et barn føler at du setter pris på dets tillit og gjengjelder den, vil det ikke krenke den, barnet vil heller ikke bringe vanære til ditt navn ...

Foreldre skulle aldri krangle i nærvær av sine barn. Noen ganger oppstår en krangel etter et forsøk på å irettesette eller disiplinere et barn. En av foreldrene kritiserer, den andre protesterer. Hjemmets felles innflytelse, hva barnet angår, blir opphevet. Foreldre må være enige om hvilken vei de ønsker et barn skal gå. Ellers kan barnet i forvirring slå inn på uriktige stier. Richard L. Evans sa: "Uenighet mellom foreldre er urettferdig og forvirrende og svekker familiens fundament. De som et barn skulle se hen til for å få veiledning, må være forenet i den veiledningen de gir."² Vi vet at barn er følsomme overfor stemningen og følelsene i familien. De kan føle anspenthet og uoverensstemmelser som de ikke alltid kan forstå eller forklare ...

Et barn har rett til å føle at hjemmet er et tilfluktssted, et sted der det blir beskyttet mot utenomverdenens farer og onder.

Familieenhet og integritet er nødvendig for å dekke dette behovet. Det er ikke noe annet sted enn hjemmet der sann og varig lykke kan finnes i dette liv. Det er mulig å gjøre hjemmet til et stykke himmel, jeg ser faktisk for meg himmelen som en fortsettelse av det ideelle hjem.³ ...

Evangeliet slik vi forkynner det, er sant. Kristus lever, Gud lever, og strålende boliger blir beredt i himmelen for alle hans trofaste og hengivne barn. Planlegg nå hva slags hjem og familie du ønsker, og hvordan du vil dekke dine barns behov for å holde dem på en god vei som vil lede familien til evig liv i et celestialt hjem. Gud velsigne dere alle, mine brødre og søstre. Jeg tror dere kan forstå at mye av det som har blitt sagt, angår dere. Å organisere og utvikle deres hjem på en hellig måte er svært viktig for de unge som vil komme til å velsigne deres liv. ■

Store bokstaver og tegnsætning er modernisert.

NOTER

1. David O. McKay, *Secrets of a Happy Life*, red. Llewelyn R. McKay (1967), 11.
2. *Richard Evans' Quote Book* (1975), 23.
3. Se David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), 490.

Et barn har rett til å føle at hjemmet er et tilfluktssted, et sted der det blir beskyttet mot utenomverdenens farer og onder. Familieenhet og integritet er nødvendig for å dekke dette behovet.

HVORDAN HJELPE UNGDOM Å HA ÅNDELIGE OPPLEVELSER

Ingen kan tvinge de unge til å ha åndelige opplevelser, men som disse foreldrene og lederne oppdaget, er det veldig mange måter å fremme erfaringer på som fører til omvendelse.

Da Vyacheslav og Zoya Gulko fra Ukraina begynte å undersøke Kirken, var ikke deres 13 år gamle datter, Kira, begeistret. Hun nektet å delta i misjonærleksjonene, og når hun visste at eldstene skulle komme hjem til dem, "lukket hun demonstrativt døren til rommet sitt", minnes hennes mor.

Bror og søster Gulko, som bestemte seg for å slutte seg til Kirken, mente at hvis de bare kunne sørge for en anledning for Kira til å føle Ånden, kunne hun bli rørt. Fordi søster Gulkos eget vitnesbyrd hadde startet da hun var tilstede ved en annens dåp, ba hun Kira komme til hennes dåp – bare for å hjelpe henne å skifte til tørt tøy etterpå. Til søster

Gulkos overraskelse gikk Kira med på det.

"Det hendte!" minnes søster Gulko. "Vår himmelske Fader arbeidet på en svært mirakuløs måte." Kira *følte* Ånden, og en uke etter foreldrenes dåp gikk hun med på å høre på misjonærene. Hun begynte å lese Mormons bok. Noen uker senere la søster Gulko merke til en papirlapp som hang over Kiras pult. Der sto ordene fra 2 Nephi 2:25. To og en halv måned etter sin egen dåp var ekteparet Gulko tilstede ved datterens dåp. Nå, 20 år senere, er Kira gift. Hun og hennes mann, Dave, har blitt beseglet i templet og oppdrar sine to sønner i evangeliet. Hun har virket trofast i mange kall og har hele tiden vært aktiv i Kirken.

Zoya sier at på grunn av denne erfaringen høstet hun en vesentlig lærdom som er like anvendelig for foreldre som har vært medlemmer av Kirken hele livet, som den var for henne og hennes mann som nye medlemmer: Foreldre og ledere kan ikke tvinge sine barn til å godta evangeliet, men de *kan* invitere dem til steder og skape erfaringer der de unge kan oppleve sine egne åndelige erfaringer.

Knytt eksempler fra vår tid til Guds ord og til de unges liv.

I sin tur kan disse erfaringene lede til omvendelse.

Men hva er så den beste måten å skape slike erfaringer på? Foreldre og ledere fra hele verden forteller hva som har fungert for dem.

Gi de unge anledninger til å tjene

Granja Viana menighet i São Paulo Brasil Cotia stav hadde stor aktivitet blant sine unge menn. Men lederne la merke til at noen av dem hadde personlige utfordringer og vanskeligheter med å oppfylle sine prestedømsplikter.

Etter at biskopsrådet og Unge menns ledere hadde rådført seg med hverandre, besluttet de å fokusere mer på tjenesteaktiviteter og ikke så mye på underholdning eller moro. Dette omfattet å besøke mindre aktive quorumsmedlemmer, delta i misjonærarbeid med heltidsmisjonærene og forrette nadverden for medlemmer av menigheten som var bundet til

hjemmet. Disse aktivitetene ga de unge mennene anledning til å handle ifølge prinsippene de lærte i Seminar og på søndager (se 2 Nephi 2:26).

Med tiden “utgjorde disse åndelige aktivitetene hele forskjellen”, rapporterer en prestedømsleder.

“Vi ble forundret på en spesiell fastesøndag da alle våre unge menn bar sitt vitnesbyrd,” sier han. “Da de gjorde dette, var det mange av dem som med tårer mintes den gode ånden de hadde følt ved disse anledningene. En ung mann fortalte om erfaringen med å forrette nadverden for et eldre medlem av menigheten som hadde vært sengeliggende i tre år. Hans hustru, en trofast søster, mottok våre unge menn med glede og håp. Etter ordinansen fortalte hun dem om den lykke hun opplever i livet på grunn av evangeliet, til tross for de store problemer og utfordringer hun møter. De følte Ånden og innså hvor utslagsgivende evangeliet er i folks liv. Disse erfaringene er så kraftfulle at de vil huske dem i årevis fremover – kanskje for resten av livet.”

Han bemerker at han aldri hadde sett en slik reaksjon etter noen “fotballkamp eller morsom GUF-kveld”. I stedet, sier han, lærte denne erfaringen ham hvor viktig det er å fremme den slags opplevelser der de unge kan føle Ånden.

“Sosiale aktiviteter er viktige,” fortsetter han. “Men åndelige erfaringer er helt nødvendige for å hjelpe de unge å bygge opp sitt eget vitnesbyrd.”

Hver søndag i Rennes menighet, Angers Frankrike stav, hadde søster Delphine Letort, Unge kvinners president, med seg et kort til hver ung kvinne som var tilstede, og ba henne velge en jevnaldrende som ikke var i kirken, og skrive til henne. De unge kvinnene skrev

Undervis ved å benytte ord både fra levende profeter og oldtidens profeter.

om leksjonen de hadde den uken – hva de lærte eller hva som inspirerte dem – samt en vennlig, personlig hilsen. Deretter sendte søster Letort eller en av hennes rådgivere kortene til dem som ikke var tilstede i kirken.

Aktiviteten var enkel, men effektiv, sier hun, ikke bare for å la dem som ikke var tilstede, få vite at de ble husket, men også for å la dem som skrev kortene, være mer oppmerksomme på hverandre.

“Ved små og enkle ting vil store ting skje,” sier hun (se Alma 37:6). “Vi har sett dette skje. De unge kvinnene har blitt oppmuntret, og denne erfaringen har bidratt til å styrke deres vitnesbyrd.”

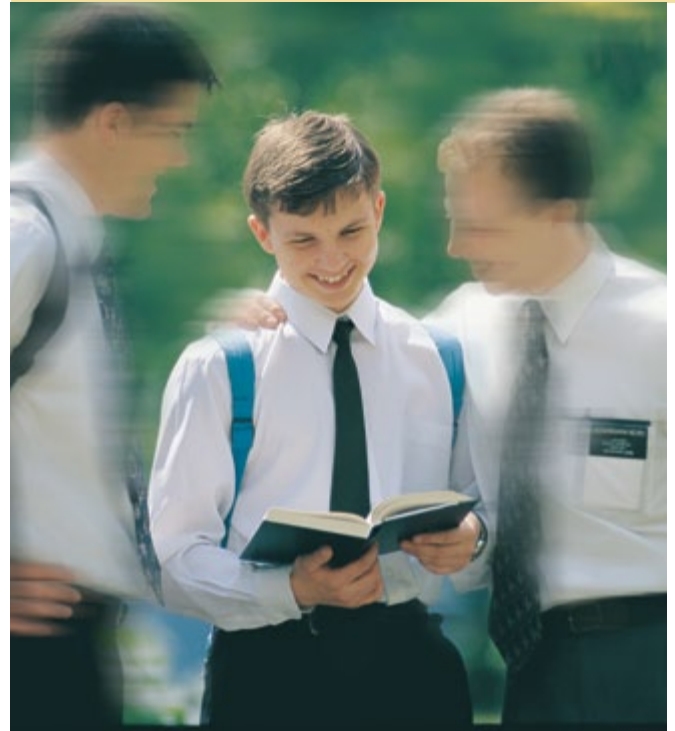
Sett de unge i forbindelse med Guds ord

Alma sa at å forkynne Guds ord har en kraftfull virkning (se Alma 31:5). David Elmer, en leder for Unge menn i Texas, USA, visste dette og ønsket å gi de unge mennene han ledet på en spennende speidertur, en meningsfylt erfaring som ville hjelpe dem å forberede seg til fremtiden.

Bror Elmer overveiet ydmykt hva han kunne fortelle dem, og han følte at han ble ledet til en tale av eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum. I løpet av turen underviste bror Elmer fra dette budskapet, innbefattet den historien eldste Andersen fortalte om Sidney Going, en rugbystjerne på New Zealand, som utsatte en idrettskarriere for å reise på misjon. “Deres misjon vil være en hellig anledning til å bringe andre til Kristus og forberede Frelserens annet komme,” sa eldste Andersen.¹

Erfaringen var kraftfull, sier bror Elmer, fordi han underviste fra en levende profets ord. Ved avslutningen av andakten skrev alle de unge mennene og lederne sitt navn på rugbyballer som et løfte om å reise på misjon og som en håndgripelig påminnelse om det de hadde lært og følt. Mange av fedrene og lederne satt lenge oppe den kvelden og snakket med de unge mennene om hvordan deres misjon hadde påvirket livet deres.

“Vi har en personlig Gud. Han kjenner sine unge,” sier bror Elmer. “Han er oppmerksom på dem, på deres liv og utfordringer og på hva som skjer med disse unge. Man vet

aldri hvordan han har virket i deres liv. Så vi som er ledere, forbereder og sørger for en atmosfære der de kan føle Ånden. Man kan gjøre dette gjennom Skriftene og gjennom profetenes ord, men det er Herren, ikke vi, som virker i deres hjerte.”

Vær konsekvent

Bror Elmer sier at han ønsker de unge mennene skal huske noe annet om turen: deres evangeliestudium var konsekvent.

“Jeg følte at en del av mitt ansvar var å gi dem erfaringer med å føle Ånden, og hvis jeg ønsket at det skulle skje, måtte jeg gjøre min del for å planlegge det,” sier han. “Eldste David A. Bednar har talt om å skape åndelige mønstre i livet, mønstre som skriftstudium og bønn og familiens hjemmeaften.² Mens vi var der den uken, opprettholdt vi våre åndelige mønstre. Vi holdt bønn sammen som en gruppe. Vi ga unge menn i oppdrag å holde en 10-minutters andakt om morgenen, og deres ledere og fedre forberedte andakter for kvelden.

Poenget var at selv om vi var hjemmefra og våre

*Finn naturlige undervisningsøyeblikk
i hverdagens aktiviteter.*

aktiviteter var annerledes enn de vanligvis er, ble ikke våre åndelige mønstre forstyrret. De unge mennene husker kanskje eller husker ikke bestemte leksjoner, men jeg håper de vil huske mønsteret vi opprettholdt med hensyn til andakter og bønn og skriftstudium.”

Myra Bocobo Garcia fra Filippinene kjenner også verdien av å være konsekvent, og hun vet at dette starter i hjemmet. Søster Garcia og hennes mann, Edwin, har tre sønner og seks døtre i alderen fra 8 til 22 år. Alle er de involvert i forskjellige gode aktiviteter. Selv om dette kan bety at mange går i mange forskjellige retninger, går familien hardt inn for at de konsekvent spiser middag sammen.

“Matlaging og det å glede oss over å tilberede mat og spise sammen er en av de beste måter vi kan samle våre barn på,” sier Garcia. Hun sier at måltidene er en tid for fornyelse, for å snakke sammen og takke for Herrens velsignelser.

**Øs av eksisterende anledninger
for å undervise og lytte**

Jocelyn Fielden fra Nova Scotia, Canada, sier at de viktigste lærdommer hun mottok av å oppdra seks barn, som nå er i alderen fra 20 til 30, ikke bare dreier seg om direkte undervisning, men også om “å skape omgivelser der barn selv kan lære sannheter”.

“Vær ikke rask med å ta alle deres valg eller besvare alle deres spørsmål,” sier hun. I stedet anbefaler hun å be barna gå “til Skriftene eller veiledning fra vår profet for å bli rettleidet og finne svar”. Hun tilføyer: “Og vær klar til å drøfte det de finner.” Når hun får spørsmål fra sine barn, besvarer hun dem dessuten noen ganger ved å stille spørsmål selv: “Hva mener du at du skulle gjøre?”

“Ha tillit til at de vil treffe riktige valg,” sier hun. “Når vi hjelper våre barn å gjenkjenne Ånden i sitt liv gjennom de mange undervisningsøyeblikkene vi har hver dag med dem, og når de vet hvordan Ånden føles, vil det være en katalysator for dem til å søke flere åndelige erfaringer, og derved styrkes deres vitnesbyrd om at vår himmelske Fader og hans Sønn, Jesus Kristus, virkelig lever. Det skaper en bølgeeffekt: Jo mer de føler det lys og den trøst Ånden bringer, jo mer vil de ønske dette og gjøre sitt ytterste for å gjøre det som vil gjøre at de føler Ånden i større grad.”

Hun er rask til å påpeke at de prinsipper som har vært effektive i familien for henne, er de som Kirkens ledere stadig har forkynt. Hun sier for eksempel at selv om noe undervisning kan finne sted i formelle drøftinger, som under familiens hjemmeaften, familiens skriftstudium og familiebønn, kan foreldre bli ledet av Ånden til å være oppmerksomme på undervisningsøyeblikk.³

“Å gå tur, kjøre til aktiviteter, spille

Hvordan jeg sto sterk i evangeliet

Av Tua Rogers

Jeg ble døpt da jeg var 12, og i mange år var jeg eneste medlem av Kirken i min familie. Det var ikke alltid lett, men jeg var heldigvis velsignet med gode ledere som hjalp meg på min reise for å lære evangeliets læresetninger og bruke disse til å styrke og forbedre mitt liv. På grunn av min beslutning om å være trofast mot det jeg trodde, har jeg sett store velsignelser i mitt eget liv og, mye senere, også i mine familiemedlemmers liv.

Her er noe som bidro til å holde meg sterk:

- Hold deg nær til vår himmelske Fader gjennom aktiviteter som bønn og skriftstudium. Han er klar over vår situasjon. Å holde meg nær til ham hjalp meg å huske hvem jeg er.
- Følg Kirkens ledes råd og veiledning. Jeg har i mitt eget liv sett at det er riktig å følge profetenes og apostlenes rettledning.
- Vit at å etterleve evangeliet skaper et bedre liv nå og i evigheten. Dette har hjulpet meg å

holde fast ved mine normer og min tro. Ledere oppmuntret meg til å reise til templet, noe som hjalp meg å se for meg det evige liv.

- Omggi deg med gode venner som har samme normer som deg. Jeg var velsignet med gode venner som gjorde det lett å ta gode avgjørelser og holde fast ved troen.
- Hold deg nær til din familie. Jeg var glad i min familie og ønsket å ha et godt forhold til dem.
- Lev livet. Følg normene, og delta i Kirkens programmer. De vil hjelpe deg å vise tro og ta gode valg. Gode valg gjør ofte livet lettere, og de gjør alltid livet lykkeligere.

basketball, ha måltider sammen som familie, arbeide sammen, synge og hjelpe andre er bare noen av de aktivitetene da undervisning i evangeliet har funnet sted i vår familie,” sier hun. “Å snakke om evangeliet skjer ofte helt naturlig når vi er engasjert i andre aktiviteter.”

Arbeid sammen mot et felles mål

Like etter at KaYan Danise Mok hadde tatt eksamen ved Brigham Young University-Hawaii, reiste hun hjem til Hong Kong og ble kalt til Unge kvinners president. Samtidig som hun tilpasset seg livet hjemme, tok fatt på et yrkesliv og fortsatte med avsluttende studier, ba hun oppriktig om inspirasjon til å hjelpe de unge kvinnene hun arbeidet med, så de kunne utvikle vitnesbyrd som ville forberede dem til fremtiden.

En søndag mens hun underviste om et evig perspektiv, ble søster Mok tilskyndet til å lese Mormons bok sammen med en spesiell ung kvinne, som var den eneste i kirken den dagen.

“Min rådgiver og jeg reagerte raskt ved å sette oss som mål å lese hele Mormons bok sammen med den unge kvinnen,” sier søster Mok. “Hun aksepterte utfordringen

uten å nøle siden vi gikk inn for å nå dette målet sammen.”

Siden da har søster Mok, hennes rådgiver og denne unge kvinnen startet et “kompis-system” på Facebook og via tekstmeldinger for å minne hverandre på å lese og dele med hverandre det de lærer.

Søster Mok sier at hun så en betydelig forandring i denne unge kvinnens liv på grunn av skriftstudiet. Og når søster Mok leser i Skriftene under sin daglige pendling med toget, finner også hun velsignelser for seg selv. “Jeg følte også Ånden og mottok svar på mine bønner etter hvert som jeg fortsatte med livet,” sier hun.

“Jeg har erfart at noen unge er bekymret og føler seg usikre på om de kan motta et vitnesbyrd og få åndelige erfaringer slik andre får,” fortsetter hun. “Ved å arbeide sammen forsikrer vi dem med vår handling om at dette virker, og at vi er der for å støtte dem på hvert steg på veien.” ■

NOTER

1. Neil L. Andersen, “Verden må forberedes for det annet komme”, *Liahona*, mai 2011, 50.
2. Se David A. Bednar, “Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme”, *Liahona*, nov. 2009, 17-20.
3. Se for eksempel Robert D. Hales, “Vår plikt overfor Gud: Foreldres og ledes oppgave med den oppvoksende generasjon”, *Liahona*, mai 2010, 95-98; David A. Bednar, “Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme”, *Liahona*, nov. 2009, 17-20.

Av eldste Paul B.
Pieper

i De sytti

ALMAS BOK – LÆRDOMMER FOR VÅR TID

Nephittene utholdt trofast prøvelsene på sin tid og er et vitnesbyrd om at Herren vil gi oss de velsignelser og den beskyttelse vi trenger for å lykkes med å møte vår tids utfordringer.

På slutten av sin regjeringstid foreslo kong Mosiah at monarkiet skulle erstattes med et system med dommere valgt av folket. Det foreslåtte system var basert på Gud-gitte lover som ble administrert av dommere som folket skulle velge.

Handlefrihetens prinsipp var grunnlaget for det foreslåtte system – enkeltmennesker, istedenfor en konge, skulle akseptere ansvaret for å handle i overensstemmelse med loven. Fordi det ikke er “alminnelig at folkets røst ønsker noe som strider mot det som er riktig” (Mosiah 29:26), ville dette systemet gi større beskyttelse for de enkeltes rettigheter og for samfunnets kollektive rettferdighet.

Som svar på Mosiahs forslag ble folket “svært opptatt av at enhver skulle ha de samme muligheter overalt i landet, ja, og enhver erklærte seg villig til å svare for sine egne synder” (Mosiah 29:38).

Almas bok inneholder folkets historie gjennom den 40 år lange perioden etter at det foreslåtte systemet ble godtatt av folket. De siste kapitlene av Almas oppteignelse, kapittel 43 til 62, beretter om en periode med intense utfordringer og prøvelser. I løpet av denne korte 19-årsperioden opplevde folket indre politiske utfordringer, trusler utenfra og nesten konstant bevæpnet konflikt.

To ganger ble styresettet truet internt av menn som prøvde å etablere seg som konger og berøve folket retten til å velge sine ledere og til fritt å dyrke Gud. Samtidig måtte folket forsvare seg mot gjentatte angrep utenfra av lamanitter som hadde bestemt seg for å tilintetgjøre nephittenes styresett og føre nephittene i trelldom.

Det økonomiske sammenbrudd på grunn av alle disse utfordringene var trolig en betydelig utfordring for folket, selv om det ikke

Gjennom alle sine utfordringer var de rettferdige nephitene i stand til å hente styrke fra den kjensgjerning at de handlet ut fra riktige motiver. Deres eneste hensikt var "å forsvare seg selv, sine familier, sitt land, sine rettigheter og sin religion".

er spesielt nevnt. Da Mormon samlet denne hellige opptegnelsen, følte han seg påvirket til å gi en detaljert beretning om denne perioden. Hvis han hadde gitt en lignende detaljert beretning om resten av nephittenes 1000-årige historie, ville Mormons bok ha inneholdt over 2 500 sider!

President Ezra Taft Benson (1899-1994) sa:

“Mormons bok ... ble skrevet for vår tid. Nephittene hadde aldri denne boken. Det hadde heller ikke de fordums lamanitter. Den var ment for oss. ... Under inspirasjon fra Gud, som ser alt fra begynnelsen, forkortet [Mormon] opptegnelser som var ført over århundrer, og valgte ut de historier, taler og begivenheter som ville være til størst hjelp for oss ...

Vi skulle stadig spørre oss selv: ‘Hvorfor inspirerte Herren Mormon (eller Moroni eller Alma) til å ta dette med i opptegnelsen? Hva kan jeg lære av dette som kan hjelpe meg i denne tid og epoke?’”¹

I dag møter siste-dagers-hellige over hele verden mange av de samme utfordringer som nephittene møtte i denne perioden av deres historie, innbefattet innsats for å berøve medlemmer deres religionsfrihet og rett til å uttale seg om saker som er viktige for samfunnene vi lever i. Noen siste-dagers-hellige har følt trusselen fra angrep og konflikter utenfra med krefter som har besluttet å tilintetgjøre deres nasjon og frihet.

Heldigvis klarte nephittene å overvinne sine utfordringer med enestående innsats, offer og hjelp fra Herren. Noen leksjoner om hvordan de lyktes med å hanskes med sine utfordringer, kan gi oss rettleiding og mot til å møte våre utfordringer i dag.

1. Behold riktige ønsker og motiver.

Gjennom alle sine utfordringer var de rettferdige nephittene i stand til å hente styrke fra den kjensgjerning at de handlet ut fra riktige motiver. Deres eneste hensikt var “å forsvare seg selv og sine familier og sine jordeiendommer, sitt land og sine rettigheter og sin religion” (Alma 43:47). Deres ønske var å beholde sin handlefrihet – retten til å handle i rettferdighet og ta ansvar for sin egen adferd

– istedenfor at en konge skulle foreskrive deres adferd. Deres motiv var å bevare likhet for loven, spesielt friheten til å dyrke Gud og beholde sin kirke (se Alma 43:9, 45).

I samfunnene finnes og vil det alltid finnes krefter som prøver å manipulere den offentlige mening for å oppnå makt og personlig vinning. Det er fristende å adoptere deres motiver og vende konflikten til en maktkamp. Herrens måte er alltid å handle kun basert på rene ønsker og motiver, slik nephittene gjorde. Derfor kunne de trekke på himmelens krefter for å overvinne sine utfordringer “i Herrens styrke” (Alma 46:20; se også Alma 60:16; 61:18).

På lignende måte må vi, når vi reagerer på utfordringene vi møter i dag, konstant granske vårt hjerte for å forsikre oss om at våre ønsker og motiver er rene og basert på Jesu Kristi evangeliums prinsipper. Hvis vi handler (eller manipulerer andre til å handle) ut fra selviskhet, for personlig vinning eller for å nedverdige andre, vil vi ikke få den nødvendige himmelens hjelp til å stå imot våre utfordringer.

2. Vær vennlig og generøs overfor de trengende.

Da deres tidligere fiender, Anti-Nephi-Lehis folk, ble truet med tilintetgjørelse, stemte nephittene for å gi dem et sted der de kunne bo og skape seg et nytt liv, og de sørget for å beskytte dem (se Alma 27:21-22; 43:11-12). Fordi anti-nephi-lehittene hadde avlagt ed på at de aldri ville gripe til krigsvåpen igjen, ga de i stedet “en stor del av sine midler til underhold” (Alma 43:13) for nephittenes hærstyrker i denne kritiske tiden. Likevel finnes det ingen opptegnelse om at nephittene behandlet disse innvandrerne med noe annet enn respekt og kjærlighet, selv om de må ha vært en lett politisk skyteskive for dem som ønsket å skape stridigheter.

Den vennlige behandlingen nephittene ga Ammons folk, som de ble kalt, ble gjengjeldt og viste seg å bidra til at en av de mest inspirerende militære brigader i nedtegnet historie ble dannet – de 2000 unge krigere. Ironisk nok kan disse unge menns tjeneste ha vært nøkkelen til å bevare det nephittiske samfunn fra en tidlig undergang.

Villighet til å være vennlige og generøse overfor de trengende var en viktig faktor i å bevare den nephittiske nasjon og gjorde nephittene berettiget til himmelens velsignelser i deres vanskeligste tid. Den vennlige behandlingen nephittene ga Ammons folk, ble gjengjeldt og viste seg å bidra til at en gruppe på 2000 unge krigere ble dannet.

I tider med indre uro, angrep utenfra og økonomiske utfordringer er det en tendens til å bli negativ mot de som ikke er "som oss". Det blir lett å være kritisk overfor dem og dømme dem. Man kan stille spørsmål ved deres lojalitet og deres verdi overfor samfunnet og deres virkning på vår økonomiske velstand. Disse negative trekkene harmonerer ikke med Frelserens påbud om å elske vår neste som oss selv, og de skaper motsetningsforhold, strid og isolasjon. Hvis Ammons folk ikke var blitt ønsket velkommen inn i nephittenes samfunn, kunne det kanskje ha skapt uvilje istedenfor takknemlighet hos den oppvoksende generasjon. Istedenfor å fremskaffe 2000 trofaste krigere kunne den nye generasjonen ha følt seg utstøtt og sluttet seg til lamanittene igjen.

Villighet til å være vennlige og generøse overfor de trengende var en viktig faktor i å bevare den nephittiske nasjon og gjorde nephittene berettiget til himmelens velsignelser i deres vanskeligste tid. Guds folk trenger slike velsignelser i dag.

3. Lytt til og følg inspirerte ledere.

Herren visste hvilke utfordringer nephittene ville møte, og han oppreiste inspirerte ledere til å hjelpe dem å motstå disse utfordringene. Kaptein Moroni var en kriger, men ble inspirert til å få laget brystskjold, arm skjold, hodebeskyttelse og tykke klær for å beskytte sitt folk (se Alma 43:19). Derfor klarte nephittene seg langt bedre i kampene enn lamanittene (se Alma 43:37-38). Siden fikk Moroni folket til å grave opp jordvoller rundt byene sine og legge tømmerstokker oppå dem og en spiss palisade på toppen (se Alma 50:1-3). Disse inspirerte forberedelsene bidro til å bevare nephittene fra tilintetgjørelse.

Mens Moroni forberedte seg til krig, forkynte Helaman og hans brødre Guds ord og oppfordret folket sterkt til rettferdighet slik at Herrens ånd kunne veilede og bevare dem. Ved å lytte til inspirerte ledeser timelige og åndelige veiledning ble nephittene bevart. Først når indre stridigheter oppsto og folket nektet å gi akt på inspirerte advarsler, førte det til tilbakegang og lidelse.

Vi er velsignet som lever i en tid da Herren har kalt levende profeter, seere og åpenbarere til å advare oss og rettlede oss når det gjelder å forberede oss til dagens utfordringer. I 1998 ga president Gordon B. Hinckley (1910-2008) inspirert rettleiding og advarsel til Kirkens medlemmer:

"Tiden er inne til å sette vårt hus i orden.

Det er så mange av vårt folk som bruker alt de tjener. Det er faktisk noen som lever på lånte penger ...

Økonomien er ømfintlig. ... Det er tegn på uvær foran oss som vi bør ta hensyn til."²

Jeg snakket nylig med en mann som hørte president Hinckleys ord og Åndens tilskyndelser. Han og hans hustru bestemte seg for å avvikle sine investeringer, betale ned huset og kvitte seg med gjeld.

I dag er denne mannen selvhjulpnen. Den økonomiske nedturen som fulgte, hadde minimal innvirkning på hans familie. Faktisk gjorde dette at det var mulig for ham og hans hustru å reise på misjon.

President Thomas S. Monson har blitt oppreist for vår tid. Hans liv og læresetninger er de budskap Gud har sendt for å beskytte og velsigne oss i dag. I en tid da mange bekymrer seg for det de ikke har, lærer president Monson oss å være takknemlige for de mange velsignelser Herren har gitt oss. Og i en tid da mange fokuserer på sine egne problemer, oppfordrer president Monson oss til å rekke ut en hjelpende hånd, glemme oss selv og velsigne andre. Ved å gi akt på president Monsons rettleiding vil våre familier motta den åndelige beskyttelse og de velsignelser som det er behov for i vår tid.

Jeg er takknemlig for å leve i en tid da evangeliet er gjengitt. Jeg er takknemlig for at Herren forberedte Mormons bok for vår tid. Nephittene utholdt trofast prøvelsene på sin tid og er et vitnesbyrd om at Herren vil gi oss de velsignelser og den beskyttelse vi trenger for å lykkes med å møte vår tids utfordringer. ■

NOTER

1. Ezra Taft Benson, "Mormons bok – sluttstenen i vår religion", *Lys over Norge*, jan. 1987, 3.
2. Gordon B. Hinckley, "Til guttene og mennene", *Liahona*, jan. 1999, 63.

Ved å lytte til inspirerte ledere som Moroni og den timelige og åndelige veiledning de ga, ble nephittene bevart. Tilbakegang og lidelser ble resultatet når det oppsto indre splid, og når folket nektet å lytte til de inspirerte advarslene de fikk.

OVERLEVE

HVORDAN

BAK FIENDENS LINJER

**Av president
Boyd K. Packer**

President for De tolv
apostlers quorum

Vi markerer 100 år for Seminar i Kirken. Jeg holder i en tråd som går tilbake til den tidlige tiden, da ressursene til dette programmet var svært knappe.

Fra denne spede begynnelsen har vi nå 375 008 elever i Seminar-klasser i 143 land med mer enn 38 000 frivillige og heltidslærere over hele verden. Vi investerer mye i vår ungdom. Vi kjenner deres verdi og deres muligheter.

Visdom vil hjelpe dere å bekjempe fienden

Jeg taler som en som har sett fortiden og ønsker å forberede dere til fremtiden.

Dere vokser opp bak fiendens linjer. Når dere blir åndelig modne, vil dere forstå hvordan den onde har infiltrert verden rundt dere. Han befinner seg i hjem, i underholdning, mediene, språket – i alt rundt dere. I de fleste tilfeller blir hans nærvær ikke oppdaget.

Jeg ønsker å fortelle dere hva som vil være

mest verdifullt og mest ønskerdig. I Skriften står det: "Viktigst er visdommen. Kjøp visdom!" Jeg vil tilføye: Fortsett så å søke mer. (Ordspråkene 4:7). Jeg har ikke noe tid å sløse bort, det har heller ikke dere. Så hør godt etter!

Jeg husker klart det øyeblikket da jeg bestemte meg for å bli lærer. Under 2. verdenskrig var jeg tidlig i 20-årene og pilot i Luftforsvaret. Jeg var stasjonert på den lille øya Ie Shima. Denne øya, liten og ubetydelig omtrent på størrelse med et frimerke, ligger like nord for Okinawa.

En ensom sommeraften satt jeg på en klippe for å se solen gå ned. Jeg funderte på hva jeg ville gjøre med livet etter krigen, hvis jeg var heldig nok til å overleve. Hva ønsket jeg å bli? Det var den kvelden jeg bestemte meg for å bli lærer. Jeg tenkte at lærere alltid lærer. Å lære er en grunnleggende hensikt med livet.

Første gang jeg underviste i Seminar, var i 1949 i Brigham City. Jeg hadde vært elev ved dette seminaret da jeg gikk på high school.

Opprinnelig ble det undervist i tre kurs i Seminar: Det gamle testamente, Det nye testamente og Kirkens historie. Det var mitt privilegium å tilføye et morgenkurs i Mormons bok. Jeg hadde kommet hjem fra krigen med et vitnesbyrd om Mormons bok og forståelse av hvordan Den hellige ånds gave fungerer.

Den hellige ånds gave vil beskytte dere bak fiendens linjer

Dere har hele livet blitt lært om Den hellige ånds gave, men undervisning rekker bare til et visst punkt. Dere kan, og faktisk må dere, gå resten av veien alene for å finne ut hvordan Den hellige ånd kan være en veiledende og beskyttende innflytelse.

Proessen er den samme for unge menn og unge kvinner. Å finne ut hvordan Den hellige ånd virker i deres eget liv, er deres livs viktigste oppgave. Så snart dere har gjort denne oppdagelsen for dere selv, kan dere leve bak fiendens linjer uten å bli bedratt eller ødelagt. Intet medlem av denne Kirken – og det betyr dere alle sammen – vil noen sinne gjøre en alvorlig feil uten først å bli advart av Den hellige ånds tilskyndelser.

Noen ganger når dere har gjort en feil, kan dere etterpå ha sagt: "Jeg visste at jeg ikke skulle ha gjort det. Det føltes ikke riktig," eller kanskje: "Jeg visste at jeg *skulle* ha gjort det. Jeg hadde bare ikke mot til å handle!" Disse tilskyndelsene er Den hellige ånd som prøver å lede dere til det gode eller advare dere mot noe skadelig.

Det er visse ting dere ikke må gjøre dersom kommunikasjonslinjene skal forbli åpne. Dere kan ikke lyve eller jukse eller stjele eller handle umoralsk, og ha fri tilgang til disse kanalene. Gå ikke til steder hvor omgivelsene motvirker åndelig kommunikasjon.

Dere må lære å søke den kraft og veiledning som er tilgjengelig for dere, og så følge den kursen uansett hva som skjer.

Først på deres liste over gjøremål setter dere ordet *bønn*. Som oftest vil deres bønner være stille. Dere kan tenke en bønn.

Dere kan alltid ha en direkte kommunikasjonslinje til deres Fader i himmelen. La aldri den onde overbevise dere om at ingen lytter i den andre enden. Deres bønner blir alltid hørt. Dere er aldri alene!

Ta vare på deres legeme. Vær rene. "Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere?" (1 Korinterbrev 3:16).

Les omhyggelig de løfter som finnes i kapittel 89 i Lære og pakter. Visdomsordet lover ikke fullkommen helse, men at de åndelige mottakerne i dere kan bli styrket.

Hold dere unna tatoveringer og lignende som skjemmer kroppen. Ditt legeme ble skapt i Guds bilde.

Profetisk rettleiding lærer oss hva som er sant

Nå vil jeg snakke rett ut om en annen sak.

Vi vet at kjønn ble bestemt i den førjordiske verden.¹ "Ånden og legemet er menneskets sjel" (L&P 88:15). Denne saken om kjønn bekymrer Brødrene sterkt, slik alle moralsaker gjør.

Noen av dere har kanskje følt eller blitt fortalt at dere ble født med problematiske følelser, og at dere ikke er skyldige hvis dere handler ifølge denne fristelsen. Doktrinært vet vi at hvis det var sant, ville deres handlefrihet blitt

utslettet, og det kan ikke skje. Dere kan alltid velge å følge Den hellige ånds tilskyndelser og leve et moralsk rent og kyskt liv, et som er preget av dyd.

President Gordon B. Hinckley bekjentgjorde følgende på generalkonferansen: "Folk spør om vårt syn på personer som betrakter seg som ... homofile og lesbiske. Mitt svar er at vi elsker dem som Guds sønner og døtre. De kan ha visse tilbøyeligheter som er sterke og vanskelige å kontrollere. De fleste mennesker har til forskjellige tider [fristelser] av et eller annet slag. Hvis de ikke gir etter for dem, kan de gå fremover som alle andre medlemmer av Kirken. Hvis de bryter kyskhetsloven og Kirkens moralnormer, underkastes de Kirkens disiplinering på samme måte som andre.

Vi ønsker å ... styrke dem, bistå dem i deres problemer og hjelpe dem i deres vanskeligheter. Men vi kan ikke forholde oss passive hvis de hengir seg til umoral, hvis de prøver å støtte og forsvare og leve i såkalt partnerskapsforhold. Å tillate det ville være å ta lett på det svært alvorlige og hellige grunnlag for det Gud-gitte ekteskap og selve dets formål, nemlig å opprette familier."²

President Hinckley talte for Kirken.

Bruk handlefriheten til å holde deg på eller komme tilbake til trygg grunn

Den første gave Adam og Eva mottok var handlefrihet: "Du kan selv velge, for det er deg gitt" (Moses 3:17).

Dere har den samme handlefrihet. Bruk den klokt til å nekte å leve ut enhver uren impuls eller vanhellig fristelse som måtte komme inn i deres sinn. Ganske enkelt ikke gå dit, og hvis dere allerede er der, kom tilbake. "Nekt dere all ugudelighet" (Moroni 10:32).

Tukle ikke med de livgivende krefter i kroppen alene eller sammen med andre, uansett kjønn. Dette er Kirkens norm, og den vil ikke forandre seg. Etter hvert som dere modnes, vil dere bli fristet til å eksperimentere eller utforske umoralske aktiviteter. Ikke gjør det!

Stikkordet er *disiplin* – selvdisiplin. Ordet *disiplin* kommer av ordet *disippel* eller *tilhenger*. Vær Frelserens disippel eller tilhenger, så vil dere være trygge.

En eller to av dere tenker kanskje: "Jeg er allerede skyldig i dette alvorlige feiltrinnet. Det er for sent for meg." Det er aldri for sent.

Dere har lært om Jesu Kristi forsoning hjemme og i Seminar. Forsoningen er som et viskelær. Den kan viske bort skyldfølelse og virkningen av hva det enn er som får dere til å føle skyld.

Skyldfølelse er åndelig smerte. La ikke smerten bli kronisk. Kvitt dere med den. Bli ferdige med den. Omvend dere, og omvend dere om og om igjen om nødvendig, helt til dere – ikke fienden – har kontroll over dere.

Varig fred finnes ved å omvende seg ofte

Livet viser seg å være en rekke prøvelser og feil. Tilføy "omvend deg ofte" på listen over ting dere skal gjøre. Dette vil gi dere varig fred som ikke kan kjøpes for noen jordisk pris. Å forstå forsoningen er kanskje den viktigste sannhet dere kan lære i deres ungdom.

Hvis dere omgås med andre som trekker dere ned istedenfor å bygge dere opp, slutt med det og bytt omgangsvener. Dere vil kanskje være alene og ensomme til tider. Da er det viktige spørsmålet: "Når dere er alene, er dere i godt selskap?"

Å rive dere løs fra en vane som dere har latt binde dere, kan være vanskelig. Men evnen finnes i dere. Fortvil ikke. Profeten Joseph Smith sa at "alle skapninger som har leger, har makt over dem som ikke har noe".³ Dere kan stå imot fristelse!

Det er ikke sannsynlig at dere noensinne vil møte djevelen personlig. Han viser seg ikke på den måten. Men om han så kom personlig for å prøve og friste dere, har dere et overtak. Dere kan hevde deres handlefrihet, og han vil måtte la dere være.

Dra nytte av Seminars velsignelser

Dere er ikke alminnelige. Dere er i høyeste grad spesielle. Dere er enestående. Hvordan vet jeg det? Jeg vet det fordi dere ble født på en tid og et sted hvor Jesu Kristi evangelium kan komme inn i deres liv gjennom undervisning og aktiviteter i hjemmet og i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers

Hellige. Den er, som Herren selv har sagt, “den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate” (L&P 1:30).

Det er mer vi kunne føye til på listen, men dere vet hva dere skulle og ikke skulle gjøre i livet. Dere vet forskjell på rett og galt, og behøver ikke å befales i alle ting.

Sløs ikke bort disse årene med Seminar-undervisning. Benytt dere av de store velsignelser dere har fordi dere kan lære Kirkens og profetenes læresetninger. Lær det som er av størst verdi. Det vil velsigne dere og deres etterkommere i mange generasjoner fremover.

Det vil ikke gå mange år før dere er gift og har barn, et ekteskap som skulle bli beseglet i templet. Vi ber om at dere, når tiden er inne, vil være trygt etablert i en familiemenighet eller -gren.

Gå fremover med håp og tro

Frykt ikke fremtiden. Gå fremover med håp og tro. Husk den guddommelige gave som Den hellige ånd er. Lær å bli undervist av den. Lær å søke den. Lær å leve etter den. Lær å alltid be i Jesu Kristi navn (se 3 Nephi 18:19-20). Herrens ånd vil være med dere, og dere vil bli velsignet.

Vi har en dyp og gjennomgripende tillit til dere.

Jeg bærer mitt vitnesbyrd for dere – et vitnesbyrd jeg mottok i min ungdom. Og dere er ikke annerledes enn meg eller noen andre. Dere har like mye rett til dette vitnesbyrddet som noen annen. Det vil komme til dere hvis dere gjør dere fortjent til det. Jeg nedkaller Herrens velsignelser over dere – velsignelsene ved at dette vitnesbyrddet finnes i deres liv, så det kan veilede dere idet dere skaper en lykkelig fremtid. ■

Fra en tale holdt ved en Seminar-overføring og -markering av 100-årsjubileet 22. januar 2012.

NOTER

1. Se “Familien – En erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129; se også Moses 3:5; Abraham 3:22-23.
2. Gordon B. Hinckley, “Hva spør folk om angående oss?” *Liahona*, jan. 1999, 82.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 208.

Se hele talen

Se eller lytt til hele president Packers tale på seminary.lds.org/history/centennial.

Sløs ikke bort disse årene når dere mottar Seminar-undervisning. Benytt dere av de store velsignelser dere har fordi dere kan lære Kirkens og profetenes læresetninger. Lær det som er av størst verdi.

JEG BA OM MOT

Mine foreldre er medlemmer av Kirken, men de er ikke særlig aktive. Dette fører noen ganger til konflikter, for de mener at tid med familien skulle gå foran alt annet – foran tilstedeværelse i kirken, utførelse av mine kall og foran andre aktiviteter.

Fordi jeg er en leder i Primær og medlem av menighetskoret, kolliderer mine møter i Kirken av og til med familieplikter. En dag da jeg gjorde meg klar til å overvære en overføring av en generalkonferanse i møtehuset vårt i Antananarivo, minnet mine foreldre meg på at vi hadde gjester.

“Du må velge mellom familien og Kirken,” sa min mor til meg. “Enten blir du værende her sammen med oss og går glipp av konferansen, eller du drar til konferansen og blir straffet.”

Jeg bestemte meg for ikke å krangle med mor. I stedet tok jeg et øyeblikk til å be min himmelske Fader gi meg mot og styrke. Jeg ba ham også hjelpe meg å vite hva jeg skulle gjøre. Skulle jeg holde meg hjemme sammen med familien eller dra til kirken og høre profetens røst?

Straks jeg avsluttet bønnen, følte jeg Den hellige ånd. Jeg kunne føle at Ånden oppmuntret meg til å fortelle

min mor hvor viktig det var for meg å lytte til profeten. Jeg følte at jeg skulle fortelle henne at jeg ville motta god veiledning ikke bare for mitt liv i dag, men også for min fremtid.

Gud kan utrette mirakler, og han roet mine foreldre slik at de lot meg dra til generalkonferansen uten at jeg ble straffet. Dette var en enestående opplevelse for meg. Den bekreftet for meg sannheten i skriftstedet som

Straks jeg avsluttet bønnen, kunne jeg føle at Den hellige ånd oppmuntret meg til å fortelle min mor hvor viktig det var for meg å lytte til profeten.

lyder: “Ved Den Hellige Ånds kraft kan [vi] vite sannheten i alle ting” (Moroni 10:5).

Jeg vet at hvis vi baserer våre handlinger på evangeliets prinsipper og lytter til Ånden, kan vi alltid lykkes med våre valg. Denne erfaringen styrket mitt vitnesbyrd om at Gud er der for oss, og at Den hellige ånd hjelper oss i livet. ■

Fy Tianarivelo, Madagaskar

DER JEG TILHØRER

Før jeg ble medlem av Kirken, var jeg ofte ulykkelig. Etter at mine foreldre ble skilt da jeg var syv år gammel, ble min far satt i fengsel. Mor var alkoholiker og mistet alt som var viktig for henne. Jeg ble sendt bort for å bo hos en fosterfamilie.

På grunn av alt dette utviklet jeg meg langt raskere enn mange av mine jevnaldrende. Jeg følte aldri helt at jeg kunne finne min plass, og derfor var jeg konstant i opprør. Mens jeg ennå var svært ung, begynte jeg å røke og gjøre andre ting som jeg nå forstår er i strid med Visdomsordet. Jeg var sikker på at jeg var dømt til å mislykkes.

Én ting jeg fant glede i, var å hjelpe folk – enten det var å gjøre rent sammen med dem eller lytte til deres livshistorier. Jeg ønsket desperat at folk skulle vite at de kunne stole på meg. Ett år reiste jeg på ferie og traff en eldre kvinne som jeg ønsket å hjelpe ved å lytte til henne. Hun var kristen og begynte å snakke med meg om religion.

Jeg hadde egentlig aldri trodd på Gud. Når jeg av og til hadde tenkt at han *kanskje* er virkelig, klandret jeg ham for alle vanskelighetene mine. Men da denne kvinnen beskrev hvor viktig tro på Gud er, ble jeg interessert. Før jeg forlot henne, sa hun noe som var spesielt interessant: “De siste-dagers-hellige følger Guds bud.”

Jeg hadde aldri hørt om de siste-dagers-hellige, så jeg dro hjem, gikk inn på Internett og søkte. Jeg fant

Mormon.org og bestilte et gratis eksemplar av Mormons bok. Misjonærer kom med den noen dager senere.

Jeg var ikke sikker på om jeg kunne begynne å tro på Gud, men misjonærene hjalp meg å oppdage at jeg ikke bare kunne tro på ham, men også kjenne ham. Da jeg begynte å be og studere Mormons bok, befant jeg meg på en vakker reise der jeg fant lykke. Jeg sluttet å røke. Jeg sluttet å klandre Gud og begynte å takke ham for det gode i livet. Jeg fikk vite at hans Sønn hadde lidd for mine synder og for all den smerte jeg noen gang hadde opplevd. Den 28. oktober 2007 ble jeg døpt inn i Hans kirke.

Hvis jeg ikke selv hadde opplevd forandringen fra desillusjonering til lykke, ville jeg ikke trodd at det er

Hun sa noe som var spesielt interessant: “De siste-dagers-hellige følger Guds bud.”

mulig. I dag gleder jeg meg over mitt kall i Primær, og er takknemlig for anledningen jeg har hatt til å hjelpe til med å organisere et tjenesteprojekt under en konferanse for unge enslige voksne i Polen. Å kunne hjelpe andre regelmessig gjennom Kirkens tjeneste har gjort den lykke jeg har funnet i Jesu Kristi evangelium, enda større. Alt jeg gjør nå, gjør jeg av ren kjærlighet på grunn av Jesus Kristus. Jeg tror at livet er vakkert, og at selv om vi har utfordringer, vil vi ikke gå tapt hvis vi følger Frelseren.

Kvinnen møtte jeg hadde rett: Å ha tro på Gud *eravgjørende*. Vi kan ikke finne vår plass i denne verden hvis vi ikke kjenner ham. Jeg er takknemlig for at jeg endelig har et sted der jeg vet jeg tilhører. ■

Dorota Musiał, Polen

FORTELL OSS OM DIN KIRKE

På en tur for å besøke min bror fikk jeg plass bak i flyet der flyvertinnene sitter. De to radene med seter i det området er vendt mot hverandre.

Jeg presenterte meg for de andre rundt meg og nevnte deretter at jeg skulle studere ved Brigham Young University. En mann som satt overfor meg, sa at hans datter hadde en god venn som nettopp hadde reist på heldidsmisjon. Hans datter visste litt om Kirken, men han visste nesten ikke noe. Flyvertinnen erklærte straks at hun ikke ville tilhøre “den kirken”, for den undertrykket kvinnene. Mannen sa at han hadde hørt noe lignende – at siste-dagers-hellige kvinner ble betraktet som mindre verdige enn menn, at de ikke kunne ha prestedømmet eller presidere på møter, og at Kirken var mannsdominert.

Så vendte han seg til meg og spurte: “Hva synes *du* om det?” Alle de syv personene så på meg og ventet.

Hjertet mitt begynte å hamre. Som barn hadde jeg lært trosartiklene utenat nettopp for å kunne takle en slik situasjon, og som tenåring og ung voksen hadde jeg øvd meg på å bære vitnesbyrd om Joseph Smiths syn og Mormons bok. Men jeg hadde ikke den ringeste anelse om hvordan jeg skulle besvare mannens spørsmål. Jeg ba stille om at min himmelske Fader ville hjelpe meg.

Deretter sa jeg det første som falt meg inn: “Dere vet bare ikke noe om

Hjelpeforeningen.” Ansiktene deres viste at det stemte.

“Prestedømmet fungerer sammen med kvinnene, og alle kvinnene er medlemmer av Hjelpeforeningen,” forklarte jeg. “Vi har en kvinnelig president for Hjelpeforeningen, og hun leder aktivitetene for kvinner i Kirken over hele verden. Kvinnenes ansvar er å tilføre medlemmene godhet og nestekjærlighet i livet og spesielt i familienes liv.”

De som satt rundt meg, lyttet oppmerksomt.

“Vi lever i en merkelig tid da noen kvinner ønsker at kvinner skal handle og tenke og være som menn. Men

vi tror at Gud deler på oppgavene.

Vi venter at kvinner skal være ledere blant kvinnene og likeverdige ledere i hjemmet. Mennene støtter seg veldig til oss for å få råd på disse områdene. Det er en rettferdig balanse. Det gjør at vår kirkes organisasjoner og våre hjem lykkes. Og vi tror virkelig på at mannen ikke er noe uten kvinnen og kvinnen ikke noe uten mannen i Herren (se 1 Korinterbrev 11:11). Vi tror at vi ikke er fullstendige uten hverandre. Vi tror ikke at vi ble skapt for å konkurrere med hverandre, men for å utfylle hverandre.”

Jeg følte at jeg var blitt velsignet da jeg avsluttet. Jeg visste at det jeg hadde

Jeg sa det første som falt meg inn: “Dere vet bare ikke noe om Hjelpeforeningen.”

sagt, kom fra Ånden. Alle syntes fornøyd med min forklaring. Så sa mannen: "Fortell oss mer om din kirke."

De neste to timene hadde jeg så den gledelige anledning å snakke om gjengivelsen, besvare spørsmål og bære vitnesbyrd om det evangelium jeg elsker. ■

Shauna Moore, Virginia, USA

SKULLE JEG VELGE ARBEID ELLER KIRKEN?

Min hustru og jeg ble viet i 1981 i Tokyo Japan tempel. Vårt liv etter at vi hadde giftet oss, var ikke lett i begynnelsen. Jeg var takknemlig for at jeg hadde jobb, men vi hadde problemer med å klare våre utgifter. Vi ba vår himmelske Fader om hjelp og gjorde alt vi kunne for å få endene til å møtes og betale tiende. Vi visste

at hvis vi stolte på Herren, ville han sørge for oss.

En uke ga både min hustru og min venn meg det samme lille utklippet fra avisen. Det var en annonse der det ble søkt etter en engelsk-lærer på heltid.

Jeg sendte CV-en min til firmaet og ble bedt om å komme til et intervju. I slutten

av intervjuet sa intervjueren: "Du skrev i CV-en din at du har vært involvert i frivillig arbeid som misjonær i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det betyr at du går i kirken på søndager, stemmer det? Hvis du måtte velge mellom å gå i kirken eller på arbeid på søndager, hva ville du velge?"

Det var et vanskelig spørsmål, for jeg trengte en bedre jobb. Men etter å ha tenkt meg om, svarte jeg: "Jeg ville gå i kirken."

Med et lite smil sa intervjueren: "Jeg forstår." Deretter sa han farvel med et løfte om at firmaet skulle ta en avgjørelse innen samme kveld, og at jeg skulle ringe for å finne ut hva de hadde besluttet. Da jeg gikk ut, trodde jeg at jeg ikke hadde lyktes.

Da det senere samme kveld var på tide å ringe, var jeg veldig nervøs da jeg slo nummeret til firmaet.

"Hva ble resultatet av intervjuet?" spurte jeg sekretæren. "Stemmer det at jeg ikke lyktes?"

Jeg ble nesten stum, men veldig glad da hun svarte.

"Vi vil gjerne be deg arbeide hos oss," sa hun.

En måned senere fikk jeg vite hvorfor jeg fikk jobben. Sekretæren forklarte at intervjueren bodde ved siden av siste-dagers-hellige heltidsmisjonærer. Han hadde ofte sett misjonærene sykle raskt av gårde til sitt arbeid om morgenen.

"Han trodde at du, som tilhører

Intervjueren spurte meg: "Hvis du måtte velge mellom å gå i kirken eller på arbeid på søndager, hva ville du velge?"

samme kirke, vil arbeide like hardt for oss som misjonærene arbeidet for sin kirke," sa hun. "Så heldig for deg!"

Siden da har familien vår alltid hatt det vi har trengt.

Hver gang jeg tenker på denne erfaringen og dette valget, blir jeg oppmuntret og trøstet. Jeg vet at Gud ofte bruker andre til å velsigne sine barn. Jeg kan ikke i tilstrekkelig grad gi uttrykk for den takknemlighet jeg føler overfor min hustru og min venn som ble inspirert til å gi meg denne avisannonsen, overfor de hardtarbeidende misjonærene og deres gode eksempel, og vår barmhjertige, kjærlige og omsorgsfulle himmelske Fader, som har en mirakuløs kraft til å gjøre at våre erfaringer bringer oss noe godt. ■

Kenya Ishii, Japan

Kyskhhet

I EN UKYSK VERDEN

Kirkens tidsskrifter kom sammen med en gruppe unge voksne fra forskjellige deler av verden for å drøfte utfordringene og velsignelsene ved å holde seg kysk i en verden som ikke verdsetter – og til og med latterliggjør – kyskhhet. Vi fant at deres åpne og ærlige diskusjon som kom rett fra hjertet, var oppløftende og inspirerende, og håper at også dere kan oppdage noe i disse kommentarene som kan hjelpe dere å verdsette ekteskapets og fysiske intimitets hellige natur.

Hvilke sannheter i evangeliet hjelper dere å holde dere seksuelt rene når så mange mennesker rettferdiggjør umoralsk adferd?

Martin Isaksen, Norge: Det står i Skriftene at vi skal være kyske. Det er godt nok for meg.

Lizzie Jenkins, California, USA: Kyskhhet er en forpliktelse. Man retter seg etter dette. Det er en livsstil.

Liz West, England: Å forstå hvem jeg er, forstå at det er mer i livet enn dette øyeblikket og bare denne ene natten hjelper meg veldig. Frelsesplanen er svært nyttig, selv om jeg ikke kunne ha forklart den nøyaktig da jeg var tenåring. Begrepet evig ekteskap er fantastisk! Når folk forstår denne forpliktelsen, innser de hvor fantastisk det er at Gud har plassert oss i familier her og har gitt oss bud, slik at vi ikke bare kan være trygge,

men også lykkelige. Når jeg etterlever disse prinsippene og forklarer dem for mine venner ved å si: “Jeg vil ikke drikke” eller “Jeg vil ikke gå på den festen” eller “Jeg kommer ikke til å gjøre det”, respekterer de meg. Det ender med at de faktisk stiller opp for meg. Det er en stor styrke å forstå at jeg har verdi som et Guds barn og at min himmelske Fader vet hvem jeg er og virkelig bryr seg om meg.

Anna (Anya) Vlasova, Russland: Det hjelper mye når jeg tenker over at jeg er en del av en himmelsk familie. Jeg elsker og ærer Gud, og jeg ønsker ikke at han skal være skamfull på grunn av mine valg.

Kaylie Whittemore, Florida, USA: Jeg tror absolutt at jeg har blitt fast bestemt på å etterleve kyskhetsloven fordi jeg forstår at familier er

hellige. En annen ting er at å forstå at når vi bryter bud, fører det til negative konsekvenser som jeg ikke ønsker å erfare.

Falande (Fae) Thomas, Haiti: Jeg har virkelig tenkt over det folk sier: “Hvorfor vente når du kan få alt nå?” Men jeg har lurt på hvor lenge en slik lykke vil vare. Jeg vil heller etterleve kyskhetsloven og ha fred som et resultat.

Hippolyte (Hip) Kouadio, Elfenbenskysten: Noe av det som hjelper meg mye, er familieerklæringen: “Vi erklærer ... at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.”¹

Noe annet som hjelper er hvordan Brødrene forklarer kyskhhet for oss. De advarer oss og forklarer hvordan umoral begynner, og sier at når vi misbruker kroppen, misbruker vi sjelen. Eldste Jeffrey R. Holland forkynte at Frelseren betalte en pris for at vi en dag skal få et oppstandent legeme. Måten som vi kan være takknemlige på for prisen han betalte, er å holde vårt legeme rent.²

Liz: Jeg husker en svært spesiell

"Frelseren betalte en pris for at vi en dag skulle få et opstandent legeme. Måten som vi kan være takknemlige på for prisen han betalte, er å holde vårt legeme rent"

samtale jeg hadde med en da jeg var omkring 15. Vi snakket om at jeg tror på at vi ikke skal ha intime forhold før ekteskapet, og jeg husker hun sa: "Ja vel, men hva om det bare skjer? Hva om du en natt bare ... ?" Men jeg visste at jeg hadde et valg. Det er ingenting som bare "skjer".

Jeg synes det er utrolig at vår himmelske Fader har gitt oss handlefrihet og bud for at vi skal være fri, og at Satan gjør alt han kan for å binde oss eller begrense oss. De gangene min venn snakket om at noe kunne "skje", var på fester der folk hadde drukket og man fant seg en partner. Derfor setter jeg meg ikke i en slik situasjon. Valget skulle ikke gjøres til slutt når man sier ja eller nei. Valg gjøres på forhånd, når man spør seg selv: "Skal jeg gå på den festen?"

Mange vil gjøre hva som helst de ønsker i øyeblikket hvis de ikke tenker tingene gjennom på forhånd og ikke tenker på konsekvensene. Men hvis man sier: "Jeg vil at dette skal være sluttresultatet. Derfor skal jeg gjøre disse valgene", da vil man unngå en mengde trøbbel.

Dere nevnte handlefrihet og bud. Men hjelper pakter – dåpapakter eller tempelpakter – dere å etterleve deres normer?

Fae: Jeg tenker på mitt liv før jeg ble døpt og hvor mye mer meningsfylt livet er nå som jeg har inngått pakter. Det er fantastisk hvordan vi kan blir tilgitt på grunn av forsoningen. Når jeg minnes mine pakter,

tenker jeg over hvordan jeg kan omvende meg, bli bedre og fortsette å gå fremover.

Anya: Spesielt i templet ser man et evig perspektiv. Templet hjelper en å tenke på evigheten og ikke bare på dagen i dag, så man tar klokere valg.

Lizzie: Ofte tror vi at intimitet er galt, men det er ikke det. Den må bare godkjennes ved riktig myndighet, til riktig tid og av riktig person. Det er dette pakter handler om. Man forplikter seg. Man sier: "Jeg er virkelig klar for dette steget i mitt liv." Pakter hjelper meg fordi jeg vet at jeg gjør tingene i den rekkefølge det er forventet av meg. Jeg vet at hvis jeg gjør det min himmelske Fader ønsker, blir jeg lykkeligere.

Jonathan Tomasini, Frankrike: Jeg ville ikke være tro mot meg selv og ikke mot Gud hvis jeg brøt mine pakter. Ekteskapspakter hjelper meg å forstå at jeg ønsker å kunne gi min hustru en som har selvkontroll, som har forberedt seg til å være en god ektemann og har holdt seg ren.

Det brukes mange argumenter i verden – og mange av dem synes overbevisende og komplekse – om hvorfor kyskhetsloven er avlegs. Hvilke argumenter har dere hørt og hvordan har dere svart dem som utfordrer deres normer?

Lizzie: Da jeg gikk i siste klasse på high school, husker jeg at en lærer ga oss noen "råd". Hun hadde giftet seg rett etter high school, og det gikk dårlig. Derfor sa hun i hovedsak til oss at "det er massevis av fisk i sjøen". Hun

NORMEN OG NØKKELEN

“Normen er fortsatt avholdenhet før ekteskapet og fullstendig troskap i ekteskapet. Uansett hvor ute av takt vi kan synes, uansett hvordan normene blir rakk ned på, uansett hvor mye andre gir etter, vil vi ikke gi etter, vi kan ikke gi etter ...

Dere har blitt meddelt Den hellige ånds gave. Du vil merke en bifallets hvisken eller bli advart når du må treffe avgjørelser. Den hellige ånd kan lede deg bort fra det onde og bringe deg tilbake hvis du har vandret bort fra stien. Glem aldri at dere er Guds sønner og døtre. Satan kan ikke holde deg fanget for alltid. Du har alltid nøkkelen til omvendelse som kan låse opp fengselsdøren.”

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, “Sannhetens banner er blitt reist”, *Liahona*, nov. 2003, 26.

mente at det er mye vi skal prøve, en mengde kandidater å prøve seg på. Jeg husker at jeg ble sjokkert over at læreren min ville si dette. Siden har jeg tenkt at ja, det er massevis personer, men jeg ønsker ikke massevis personer!

Jonathan: En som jeg kjenner, sa at når hun har et fast forhold, vil hun se om hun passer seksuelt sammen med vedkommende. Hun fortalte som eksempel at hun hadde holdt sammen med en gutt hun likte, og etter at de hadde vært intime, følte hun ikke at de passet sammen, og forholdet fungerte ikke. Hun brukte denne erfaringen som et argument, og det syntes ganske overbevisende. Til slutt forklarte jeg henne at jeg tror man kan bli virkelig godt kjent med hverandre på andre måter, og hvis man gjør det og bygger opp tillit samtidig som man holder kyskhetsloven, vil man gå enda bedre sammen når man blir gift.

Anya: Det vanligste argumentet jeg alltid hører, er at når to mennesker elsker hverandre, er det OK. Intimitet er bare et uttrykk for kjærlighet.

Martin: Noe jeg tenker på når jeg hører unnskyldningen “Vi elsker hverandre”, er et sitat fra president Spencer W. Kimball. Han sier at altfor ofte sniker begjæret seg inn døren når noen tror de elsker hverandre.³ Dette er tilfellet for mange når de blir intime før ekteskapet: Det er begjær selv om de mener de elsker hverandre. Hvis de virkelig elsket

hverandre, ville de respektere hverandre mer, støtte hverandre og forstå at det finnes en tid for intimitet. Jeg mener at intimitet før ekteskapet viser at man egentlig ikke kommer til å støtte hverandre så mye som man tror man vil. For hvis man ikke klarer å hjelpe hverandre å etterleve sine normer nå, hvordan skal man da støtte hverandre senere?

Kaylie: Noen som ikke tror på Gud, mener at Bibelen og kyskhetsloven er avleggs. Jeg hadde noen venner på high school som i hovedsak var ateister eller agnostikere, og jeg hadde en venninne som egentlig ikke trodde på læresetningene i sin religion. Hun levde bare etter det hun ønsket, det hun mente var riktig for henne. Fra hennes synspunkt er fysisk intimitet gledelig, og alt som ville begrense denne gleden, er mindre heldig.

Jeg tror min venninne ble overrasket over at jeg trodde på Bibelen og Guds bud, men jeg prøvde å få henne til å forstå at jeg ikke betrakter budene som restriksjoner. Jeg holder dem fordi de gjør meg lykkeligere. Selv om vi var uenige, respekterte hun meg, og vi forble gode venner.

Liz: Man finner svar på alle disse argumentene i evangeliets grunnleggende prinsipper. Når man tror at det finnes en Gud, når man tror at det finnes en større plan, at det finnes ansvarlighet, at det er noen som elsker deg og bryr seg om deg, og når man tror at man har en indre verdi

fordi man er et Guds barn – da er det langt mer sannsynlig at man betrakter seg selv som verdifull og respekterer kroppen. Når folk ikke kjenner disse prinsippene eller ikke tror på dem, ser de hen til andre mennesker og steder for å se hva de er verdt.

Hvilken innflytelse eller hvilke eksempler har hjulpet dere å forplikte dere til å holde kyskhetsloven?

Hip: Jeg hadde en romkamerat som var forlovet. En dag snakket vi om hans kommende giftermål, og det var en som spurte: "Hvilke forpliktelser tror dere to vil hjelpe dere å holde dere sterke?" Han svarte: "Vårt forhold kunne bli ødelagt hvis vi ikke holder kyskhetsloven. Så vi bestemte oss for at vi ikke ville gjøre

"Jeg betrakter ikke budene som restriksjoner. Jeg etterlever dem fordi de gjør meg lykkeligere."

noe som vi ikke ville føle oss vel med å gjøre med biskopen eller våre foreldre tilstede." Dette har fortsatt innflytelse på meg.

Jonathan: Nå som jeg er ung voksen, er det lettere å lytte til profetene og overveie det Kirkens ledere sier. Men tidligere i livet tror jeg det hviler et stort ansvar på våre foreldre og familier. Kirken kan sørge for informasjon og mange flotte saker, men min families eksempler hjalp meg å forstå at evangeliet er noe godt og at det gjør oss lykkelige.

Liz: Da jeg vokste opp, bodde det nærmeste medlem av Kirken på min alder en og en halv time unna, så det var ingen andre medlemmer på skolen. Men noe som jeg virkelig verdsatte, var at selv om det bare var meg, kom mine ledere alltid til GUF. De kom alltid til Seminar, og de kom alltid for å undervise meg – hver eneste gang. De sa aldri: "Vi har jo bare én elev, så vi kommer ikke til å ha noen klasse i dag." Jeg er sikker på at jeg lærte en hel del, men det jeg virkelig husker, er at mine ledere var konsekvente. Takket være dem fikk jeg anledninger til å føle Ånden.

Jeg tror at vi aldri fullt ut kan verdsette Den hellige ånds gave. Selv om jeg hadde mine foreldre, min familie og mine ledere, var jeg alene på skolen. Men Ånden var med meg. Så alt som gjør at Ånden er tilstede hos en, vil være av stor innflytelse når det gjelder å hjelpe vedkommende å holde kyskhetsloven.

Lizzie: Noe av det som hadde størst innflytelse på meg, var å få et personlig vitnesbyrd. Hvis man ikke er sterkt rotfestet i evangeliet, er det virkelig lett å slå inn på en annen vei. Men hvis man starter med å forsikre seg om at man har et sterkt fundament i evangeliet, vil alt annet følge.

Hip: Når man ønsker å være fysisk sterk, trener man, og når man trener, ser man resultater. Hvis vi anvender dette åndelig, må vi arbeide med det åndelige. Det er mye vi må gjøre for å trene åndelig, som å lese Skriftene og gjøre alt vi kan for å ha Ånden med oss. Vi må også sette oss riktige mål og arbeide mot disse målene. Men for å nå disse målene, kan vi ikke gå alene. Vi må ha Herren med oss. Fra ham får vi styrke og Ånden til å overvinne våre utfordringer. Da kan vi følge president Thomas S. Monsons oppfordring:

"La ikke deres lidenskap ødelegge deres drømmer. Stå imot fristelser.

Husk ordene fra Mormons bok: "Ugudelighet har aldri vært lykke."⁴ ■

NOTER

1. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
2. Se Jeffrey R. Holland, "Of Souls, Symbols, and Sacraments" i *Brigham Young University 1987-88 Devotional and Fireside Speeches* (1988), 77-79.
3. "I det øyeblikk man gir etter for synd, blir den rene kjærlighet skjøvet ut den ene døren mens begjæret sniker seg inn den andre. Kjærlighet er blitt erstattet med kjødets lyst og ukontrollert lidenskap. Man har akseptert læren som djvelen er så ivrig etter å etablere, nemlig at seksuelle forhold utenfor ekteskapet rettfærdiggjøres" (*Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball [1982], 279).
4. Thomas S. Monson, "Vær et forbilde", *Liahona*, mai 2005, 113.

“Hva vil det si å hedre Guds prestedømme?”

Prestedømmet er den kraft som vår himmelske Fader og Jesus Kristus benytter for å utføre sitt verk. Det er den største kraft på jorden. Ved prestedømmet blir ordinanser forrettet, velsignelser gitt, tempelarbeid utført, evangeliet forkynt og mirakler utført.

Prestedømsbærere representerer Frelseren, så de hedrer prestedømmet ved å gjøre det Frelseren ville gjøre hvis han var her. De hedrer prestedømmet ved å leve verdig. De hedrer prestedømmet ved sin påkledning, sine handlinger og ord, sin tjeneste og også ved sine tanker.

Unge kvinner kan også hedre prestedømmet ved å holde sine dåpspakter og ved å ta ærbødig del i prestedømsordinanser som nadverden eller tempelarbeid. De kan støtte sine fedre, brødre og andre prestedømsbærere med hensyn til å holde budene og leve verdig til å utføre sine prestedømsplikter.

Vi kan alle hedre prestedømmet ved å tjene trofast i våre kall, ved å respektere de som har prestedømmet, ved å respektere arbeidet de utfører og ved å respektere ordinansene og paktene det hjelper oss å motta.

Opptre som en representant for Gud

Hvis vi begynner å forstå hvor fantastisk det er at Gud har gitt oss denne gaven, blir det å hedre prestedømmet enkelt: opptre med takknemlighet og respekt overfor kraften du har blitt betrodd. Spør deg selv: Hvis alle

rundt meg visste at jeg har Guds kraft, ville de da tenke mer eller mindre på ham? Dette er å hedre prestedømmet – å innse at du er en representant for Gud og gjøre ditt beste for å opptre på en måte som viser respekt for den tillit han har vist deg.

Mason R., 19 år, Colorado, USA

Vær dydig

Som ung kvinne kunne jeg si at jeg ikke trenger å hedre prestedømmet. Men alle unge kvinner trenger å gjøre det. Vi hedrer prestedømmet ved å være dydige.

Vi hedrer prestedømmet ved å hjelpe unge menn å ha rene tanker. Vi kler oss sømmelig og bruker rent språk. Ved dette hjelper vi unge menn å hedre prestedømmet, så vi hedrer også prestedømmet.

Marisa B., 14 år, Arizona, USA

Gjør din plikt overfor Gud

Etter min mening er den viktigste måte å hedre prestedømmet på å gjøre det som Herren selv ville gjøre hvis han var her på jorden, for vi representerer Jesus Kristus. Det betyr at vi holder alle forpliktelser, plikter og løfter som vi lovet Gud da vi ble ordinert til prestedømmet. Ved å hedre hans prestedømme følger vi hans befaling om å stå opp og la vårt “lys skinne, så [vårt] lys kan være et banner for nasjonene” (L&p 115:5). Vi hjelper andre å få vite at det finnes mange Guds tjenere med myndighet på jorden.

Bismarck B., 18 år, Santo Domingo, Den dominikanske republikk

Vis respekt for prestedømmet

Jeg mener at å hedre prestedømmet er å ha respekt for og tillit til å bruke prestedømmet. Når man har medlemmer av Det aronske prestedømme som respekterer prestedømmet og

nadverden i så stor grad som vi gjør i vår menighet, da kan man høste noen gode erfaringer ved å dele ut og forberede nadverden. Vi har alle på oss hvite skjorter med slips. Vi vet at dette har stor innvirkning på menigheten, og det har påvirket meg. Jeg vet at å ha prestedømmet er det beste som noen gang har hendt meg.

Hansen B., 15 år, Texas, USA

Husk Frelseren

Prestedømmet er Guds eneste sanne kraft på jorden og viser oss veien tilbake til ham. Når vi tenker på å hedre prestedømmet, tenker vi på å følge læresetningene fra president Thomas S. Monson og de andre apostlene. Den beste måten å hedre prestedømmet på, er å gjøre det vi har lært, noe som gjør at vi husker Frelseren. Når vi husker ham, vil hans Ånd være med oss. Å ha Ånden gjør at vi holder oss på rett vei og er et eksempel på evangeliets normer.

Klasser i Søndagsskolen: Kylie E., Jaiten B., Joseph E., Alexandra R., Kaylie V., Alisha F. og Haylee W. (ikke avbildet), Idaho, USA

Ikke gå på akkord med dine normer

Å hedre prestedømmet betyr at du ikke setter deg selv i en situasjon der

du vet at du kan komme til å gå på akkord med dine normer. Da vi studerte Det gamle testamente i Seminar, fant vi i 1 Mosebok 39 hvordan Josef i Egypt var et eksempel på å hedre sitt prestedømme ved å flykte bort fra Potifars hustrus tilnærmelser.

En måte som unge kvinner kan få hjelp på til å hedre prestedømmet, er å følge normene i *Til styrke for ungdom* og kle seg sømmelig.

Joseph B., 16 år, Texas, USA

Støtt prestedømmet

Å hedre prestedømmet betyr for meg at unge menn respekterer og støtter den gave som Herren har gitt dem. Når jeg ser en ung mann som respekterer prestedømmet, føler jeg mer fred og har større respekt for den unge mannen. Vår himmelske Fader har betrodd ham prestedømmet, så jeg

mener det er en ung manns plikt ikke bare å ha prestedømmet, men også støtte det.

Melinda B., 16 år, Washington, USA

DET ER HELLIG

”Unge menn og unge kvinner ... skulle holde fast ved [prestedommet] og anerkjenne det som hellig ...

For det er i kraft av

denne myndighet at evangeliets ordinasjoner utføres omkring i verden og på alle hellige steder. Uten denne myndighet kan de ikke utføres. De som har denne myndighet, skulle ære den i seg selv. De skulle leve slik at de er verdige den myndighet som er tilfalt dem.”

President Joseph F. Smith (1838-1918), Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith (1998), 144.

NESTE SPØRSMÅL

”Hva jeg sier til ikke-medlemmer som spør hvorfor noen medlemmer av Kirken ikke etterlever våre normer?”

Send ditt svar innen 15. november til liahona@ldschurch.org eller til:

Liahona, Questions & Answers 11/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

VÆR **KLOK** OG VÆR EN **VENN**

**Av eldste
Robert D. Hales**

i De tolv apostlers
quorum

*Lær og skaff deg kunnskap
og visdom i din ungdom.
Du skulle også bygge opp
og styrke andre rundt deg.*

Hvis du virkelig ønsker å ha et godt liv, vil du ønske å følge de råd som finnes i Skriftene: “Husk å lære visdom i din ungdom, ja, lær i din ungdom å holde Guds bud” (Alma 37:35). Læringsprosessen kan oppsummeres på følgende måte:

Vi begynner alle med grunnleggende intelligens. Vi tilfører kunnskap ved den læring som kommer gjennom klasserommet og lesing. Vi legger til livets erfaringer. Og så kommer vi til det fjerde trinnet: visdom. Det er der verden stopper. Men vi har noe verden ikke har. Ved dåp og bekreftelse mottok vi Den hellige ånds gave. Basert på vår trofasthet mot de lover, ordninger og pakter vi påtar oss i dåpen, mot regelmessige og hyppige forpliktelser på nadverdsmøtet og mot prestedøms- og tempelpakter, vil

vi alltid ha Den hellige ånds gave til å undervise og veilede oss. Ånden leder oss til å handle og til å gjøre. Vi har alle åndelige gaver og talenter (se L&p 46).

Visdom pluss åndelige gaver fører til forståelse i hjertet. “Viktigst er visdommen. Kjøp visdom! Ja, kjøp forstand for alt ditt gods!” (Ordspråkene 4:7). Det er viktig å dyrke visdom og forståelse i din ungdom.

En opplevelse fra min ungdom lærte meg noe om visdom. Jeg var en bygutt, så min far sendte meg for å jobbe på min onkels ranch i det vestlige Utah. Mens jeg var der, kunne jeg aldri forstå hvorfor storfeet, med tusenvis av hektar å boltre seg på, ville stikke hodet gjennom piggråden for å spise gress på den andre siden av gjerdet. Har du noen gang tenkt på at vi ofte er sånn? Vi vil alltid presse på for å se hva yttergrensene er, spesielt i vår ungdom. Som mennesker – det naturlige menneske – har vi en tendens til å presse oss opp mot piggråden og stikke hodet gjennom den. Hvorfor gjør vi det?

Vi kan ha så mye glede i livet uten å tøye grensene. Husk: “Viktigst er visdommen,” og at med denne visdommen: “Slå ikke inn på de ugudeliges sti og følg ikke de ondes vei. Sky den, følg den ikke, vik fra den og gå forbi” (Ordspråkene 4:14-15). Ikke kom nær den. Ikke stikk hodet gjennom piggrådgjerdet.

Har du gode venner?

Du vil legge merke til at sammen med disse læresetningene om visdom, lærer Salomos ordspråk oss også om å velge gode venner: “Slå ikke inn på de ugudeliges sti og følg ikke de ondes vei” (Ordspråkene 4:14). “Min sønn, slå ikke følge med dem, hold din fot borte fra deres sti! For deres føtter løper i hast til det onde” (Ordspråkene 1:15-16).

Hvordan vet du om du har gode venner? Jeg skal gi deg to prøver. Hvis du bruker disse prøvene, vil du aldri gå inn på fremmede stier og vandre bort fra den “rette, smale sti som fører til evig liv” (2 Nephi 31:18).

1. **Gode venner gjør det lett å etterleve budene når du er sammen med dem.** En sann venn styrker deg og hjelper deg å etterleve de prinsipper i evangeliet som vil hjelpe deg å holde ut til enden.
2. **En sann venn vil ikke tvinge deg til å velge mellom hans eller hennes veier og Herrens veier,** og dermed føre deg bort fra den rette og smale sti. Djervelen streifer om på denne jord og vil så gjerne få hver og en av oss til å falle. Hvis vennene dine fører deg inn på ugudelighetens veier, forlat dem nå. Velg dine venner med visdom.

Hva slags venn er du?

Nå stiller jeg et vanskelig spørsmål: Hva slags venn er *du*?

Livet handler om mer enn å frelse oss selv. Vi har fått i oppdrag å bygge opp og styrke alle omkring oss. Herren vil at vi alle skal vende tilbake til ham sammen.

Du er et fyrårn, og ingenting er farligere enn et fallent fyrårn. Husk hvem du er: Du er et lys for verden, for dine venner, for dine brødre og søstre. Du er den de ser hen til.

Ordspråkene 4 fortsetter:

“De rettferdige sti er som et strålende lys, som blir klarere og klarere til det er høylys dag.

Vær et lys for verden, og led og veiled andre rundt deg på rettferdighetens stier. De er avhengige av deg som et trofast fyrårn.

De ugudeliges vei er som det dype mørke, de vet ikke hva de snubler over” (vers 18-19).

De vet virkelig ikke hvorfor de snubler. De har intet lys, ingen rettleidning.

Vet du hvordan det er å være avhengig av et fyrårn når lyset ikke er der? Mørket råder, og vi er hjelpeløse.

Når en pilot mister elektrisk kraft, har han ingen indikatorer unntatt de tingene som fungerer uten strøm. Han føler seg helt hjelpeløs når han

sitter i et enseters jagerfly 40 000 fot over bakken og blir kastet rundt av skyer og vær og vind. Han har ingen rettleidning. Jeg kom gjennom en slik opplevelse, og jeg er glad for at jeg er her. Det er en opplevelse som jeg aldri vil glemme. Du vil kanskje også havne i en slik situasjon en dag. Det er ingenting som er så farlig som et fallent fyrårn, spesielt når du er avhengig av lyset.

Er det noen som er avhengig av ditt lys for å finne veien? Vær et godt eksempel. Vær et lys for verden, og led og veiled andre rundt deg på rettferdighetens stier. De er avhengige av deg som et trofast fyrårn. Vær der når noen trenger deg.

Ånden er den ledestjerne som bringer glede og lykke. Måtte vi aldri bli nektet Ånden som vår ledsager på grunn av vår adferd. Jeg ber inderlig om at vi aldri må være alene og triste i denne “mørke og dystre” verden (1 Nephi 8:4).

Må Herrens velsignelser være med deg når du streber etter å lære og få kunnskap og visdom i din ungdom. Må du også få visdom og innsikt i ditt hjerte om evangeliets sannheter ved lydighet og også ved Åndens lys, Den hellige ånd. Vær en god venn. Bygg opp og styrk andre rundt deg. Gjør verden til et bedre sted fordi du var her. Hjelp dine venner å holde seg på den rette og smale sti, holde ut til enden og vende tilbake med ære. ■

ANTREKK til dans

Av Crystal Martin

Jeg var fristet til å følge mengden, men så innså jeg at jeg måtte være et eksempel i stedet.

Da jeg var tenåring, var det noen ganger vanskelig å etterleve evangeliet. Det var ikke så mange medlemmer av Kirken i området jeg bodde i, og mine venner som ikke var medlem av Kirken, gjorde det noen ganger vanskeligere for meg å holde meg på rett spor.

“Du burde gå med denne, den vil fremheve fargen i øynene dine,” sa en av mine venner til meg før en dans. Hun holdt opp en kjole hun hadde tenkt å la meg låne, men den hadde ikke ermer. Jeg bestemte meg for å gå med kjolen med en jakke.

Da jeg kom til dansen, var det ingen andre som hadde kjole med ermer, og jeg følte at jeg skilte meg ut. Da jeg begynte å bli for varm, sa vennene

mine at jeg bare skulle ta av meg jakken og at jeg uansett ville se bedre ut.

Akkurat idet jeg skulle til å rettferdiggjøre å ta av jakken, husket jeg min patriarkalske velsignelse. Min velsignelse fortalte meg at jeg ville få mange fristelser, og hvis jeg falt, ville mange andre følge meg. Det var da jeg innså at jeg trengte å holde meg på rett spor – ikke bare for min egen del, men for andre som så opp til meg. Jeg bestemte meg for å beholde jakken på.

Noen ganger ble jeg gjort narr av fordi jeg ikke gjorde de tingene alle andre gjorde, men jeg holdt meg sterk og ble velsignet på grunn av det. Jeg fikk senere vite at mange hadde sett opp til meg. Noen av vennene mine sa til og med at de respekterte meg

for at jeg fulgte mine normer. De beklaget at de hadde gjort det så vanskelig for meg fordi jeg ikke gjorde de tingene alle andre gjorde på high school.

Fordi jeg fulgte Kirkens normer og prøvde å være et eksempel, fikk jeg misjonærerfaringer og fikk undervise andre i evangeliet. Jeg ville ikke ha vært i stand til å påvirke andre hvis jeg ikke hadde holdt meg på rett spor. ■

NORMER FOR PÅKLEDNING

“Senk aldri dine normer for påkledning. Bruk ikke en spesiell anledning som unnskyldning til å være uanstendig. ... Unge kvinner skulle unngå ... klær som ikke dekker skuldrene.”

Til styrke for ungdom (hefte, 2011), 6, 7.

Påkledning og fremtreden:

LA OSS LEDES AV GUDS ÅND

Av Mary N. Cook
Førsterådgiver i
Unge kvinners
generalpresidentskap

Som Kristi representanter, skulle vi vise respekt for vårt legeme "til alle tider og i alle ting og på alle steder" ved å følge visse normer.

Kim har konsekvent brukt sømmelige klær. Her om dagen spurte jeg henne hva hun anser for å være et sømmelig skjørt, en sømmelig bluse og en sømmelig badedrakt. Istedenfor å komme med nøyaktige mål på skjortelengder og utringninger, diskuterte vi prinsippene rundt sømmelighet og utfordringen med å finne sømmelige klær som er pene. Vi hadde det moro med å utveksle ideer for hvordan man kreativt kan forlenge et skjørt. Til slutt sa Kim: "Hvis jeg ikke føler meg vel når jeg tar på meg noe, betyr det som regel at det er usømmelig og at jeg ikke vil føle meg vel med å gå med det. Jeg har lært å aldri kjøpe det. Jeg bare henger det tilbake på stativet."

Når Kim bestreber seg på å leve verdig, kan Den hellige ånd veilede henne i hennes klesvalg. Hun etterlever normen sømmelighet med god margin, og prøver ikke å endre reglene for påkledning og fremtreden. Hun forstår at legemet er et tempel (se 1 Korinterbrev 3:16) og at hun har ansvar for å ta vare på, beskytte og kle det riktig.

Når et tempel blir bygget, viser man stor omtanke for å sikre at det blir beskyttet og vakkert utsmykket, både innvendig og utvendig. En nøkkel når man planlegger templer, er å forstå at et tempel *representerer* Herren – det er hans hus. Vi *respekterer* templer som hellige bygninger, der bare de som er verdige kan gå inn. Vi *viser ærbødighet* for templer fordi de hellige ordinanser og pakter som vi tar del i, gjør det mulig for oss å vende tilbake til vår himmelske Fader.

Ditt legeme er mer dyrebart enn det mest utsøkte tempel på jorden. Du er Guds kjære sønn eller datter! Disse samme prinsipper – representasjon, respekt og ærbødighet – gjelder til og med mer den omtanke og beskyttelse du gir ditt legeme.

Representasjon

Hver uke når vi tar del i nadverden, tar vi på oss Frelserens navn. Vi er hans representanter på jorden. En av retningslinjene i *Til styrke for ungdom* lyder: "Ved din påkledning og opptreden kan du vise at du forstår hvor dyrebart ditt legeme er. Du kan vise at du er en Jesu Kristi disippel og at du elsker ham."¹

Da én ung kvinne leste denne uttalelsen, bestemte hun seg for at hun ikke engang ønsket å komme i nærheten av grensen til usømmelighet. Straks fjernet hun alt i sin

garderobe som ikke var forenelig med å være en representant for Frelseren. Hun sa: “Det ville være klokt av meg om jeg ikke engang prøver noe i butikkene som jeg vet jeg ikke skulle bruke. Hvorfor bli fristet?” Prinsippet om representasjon hjalp henne å ta denne faste beslutningen.

Respekt

Som Kristi representanter, skulle vi vise respekt for vårt legeme “til alle tider og i alle ting og på alle steder” (Mosiah 18:9) ved å følge visse normer. Herren krever at bare de som er rene, kan komme inn i templet. Ditt valg om å være dydig er bevis på din respekt for Herren og ditt fysisk legeme.

Vi skulle også vise respekt for andres legeme og hjelpe dem å leve dydig. Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt: “[Unge kvinner] trenger for eksempel å forstå at når de går med klær som er for ettersittende, for korte eller med for dyp utringning, sender de ikke bare feil signaler til unge menn de omgås med, men de viderefører i sitt eget sinn den feilslutning at en kvinnes verdi bare avhenger av hennes sensuelle appell. Dette hverken har vært eller vil komme inn under den rettferdige definisjonen på en trofast Guds datter.”²

Unge kvinner, respekter deres legeme og hjelp andre, spesielt unge menn, å ha dydige tanker og handlinger. Respekter legemet, og vit at *daglig* rettskaffen livsførsel gir deg *evig* verdi.

Ærbødighet

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum har sagt: “På samme måte som

tempelområdet skildrer det hellige og den ærbødighet som finnes inne i templet, skildrer våre klær det vakre og rene i vårt indre. Vår påkledning viser om vi har riktig respekt for... ordinanser og evige pakter, og om vi forbereder oss til å motta dem.”³

Vis ærbødighet for vår Frelsers sonoffer ved å ha på dine beste søndagsklær for å delta i nadverdets ordinans. “Unge menn skulle vise verdighet i sin påkledning når de forretter nadverdets ordinans.”⁴ Unge kvinner, kle dere sømmelig.

Reis dere! Vær et eksempel på sømmelig påkledning hjemme, på skolen, på stranden, på dans eller når dere deltar i sport. Følg Kims eksempel når dere velger klær, og la Den hellige ånd lede dere i deres avgjørelser. “Spør deg selv: ‘Ville jeg føle meg vel med mitt utseende hvis jeg var i Herrens nærhet?’”⁵

Hvis dere etterlever disse tre prinsippene – representasjon, respekt og ærbødighet – når dere velger påkledning, *vil* dere “la deres lys skinne” (Lære og pakter 115:5) som Frelsers elskede representanter. ■

NOTER

1. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 6.
2. M. Russell Ballard, “Mødre og døtre”, *Liahona*, mai 2010, 20.
3. Robert D. Hales, “Sømmelighet: Ærbødighet for Herren”, *Liahona*, aug. 2008, 20.
4. *Til styrke for ungdom*, 8.
5. *Til styrke for ungdom*, 8.

STYRKET

AV ORDET

Tenåringer vitner om tilfeller da Skriftene underviste dem, trøstet dem og veiledet dem.

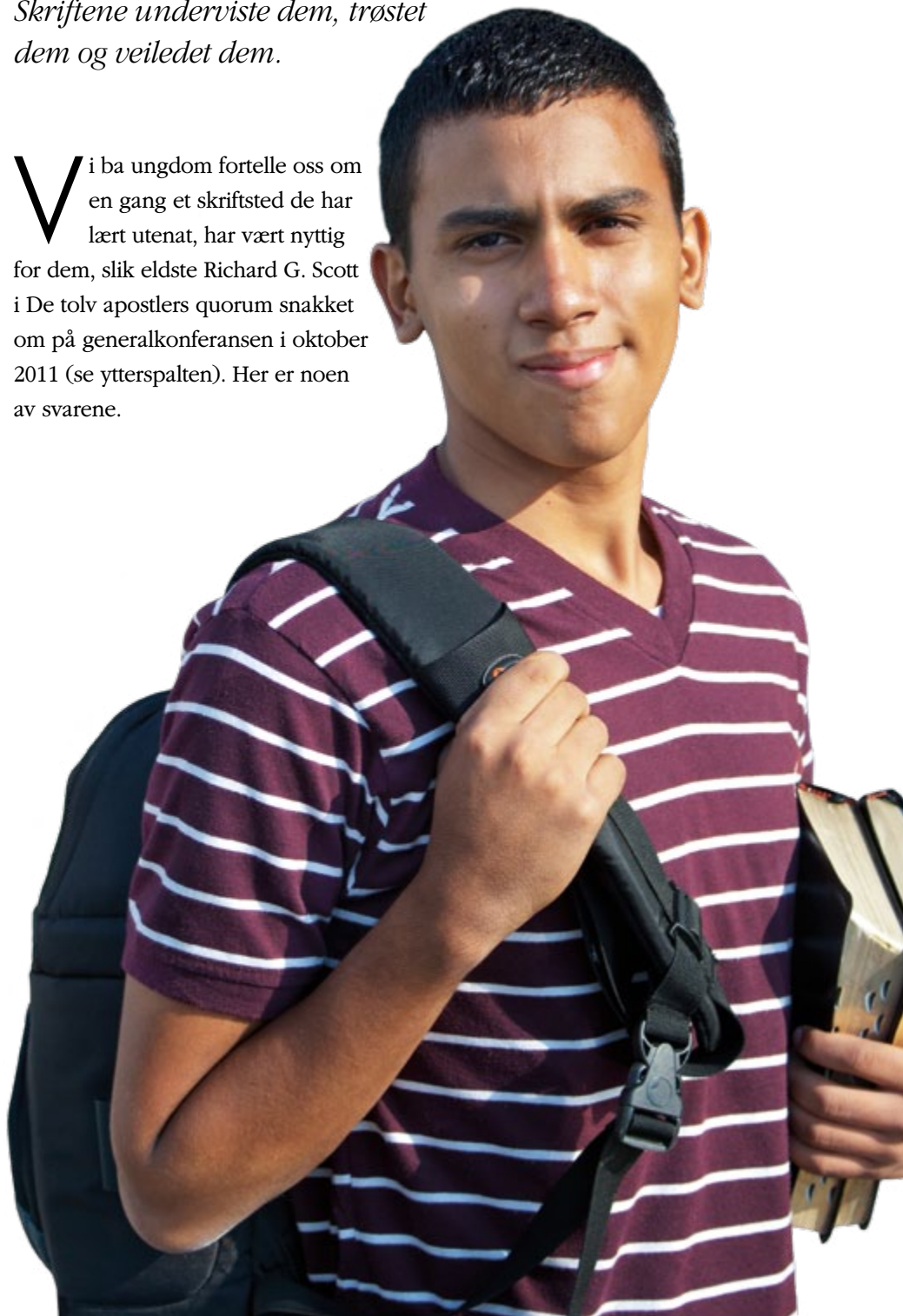

SKRIFTENE HJELPER I NØDENS STUND

“Skriftene er som pakker med lys som lyser opp vårt sinn og gir plass for veiledning og inspirasjon fra det høye. ... Stor kraft kan komme av å lære skriftsteder utenat. Å lære skriftsteder utenat er som å utvikle et nytt vennskap. Det er som å oppdage en ny person som kan hjelpe i nødens stund, gi inspirasjon og trøst og være en kilde til motivasjon til nødvendig forandring.”

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, “Skriftenes kraft”, *Liahona*, nov. 2011, 6.

Vi ba ungdom fortelle oss om en gang et skriftsted de har lært utenat, har vært nyttig for dem, slik eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum snakket om på generalkonferansen i oktober 2011 (se yterspalten). Her er noen av svarene.

Fred til min sjel

“Min sønn, fred være med din sjel; din motgang og dine lidelser skal kun være et øyeblikk” (L&P 121: 7).

Det skriftstedet som har gitt meg mest trøst i årenes løp, er Lære og pakter 121:7, da profeten Joseph Smith var i Liberty fengsel og ropte til vår himmelske Fader om hjelp. Jeg lærte dette verset utenat i Seminar, og tenker på det når jeg trenger trøst. Det minner meg om at min himmelske Fader elsker meg og er klar over mine prøvelser. Jeg har brukt dette verset til å få fred i tider med frustrasjon og svakhet.

Dette verset hjalp meg da jeg var på en fest som ble forvandlet til et miljø jeg visste jeg ikke burde være i. Jeg sa høflig nei til vennene mine da de spurte om jeg ville drikke eller røyke. Dette verset ga meg den styrken jeg trengte til å stå opp for min tro.

Dette verset hjalp meg også ta en vanskelig avgjørelse. Min venn og jeg hadde vært uadskillelige i fem år. Vi drev sport sammen, dro på turer sammen og var sammen hver

helg. Hun begynte imidlertid å være sammen med en eldre gruppe venner som jeg ikke ønsket å være sammen med. Til slutt tvang hun meg til velge mellom å ha henne som venn og å holde fast ved min tro på Visdomsordet og kyskhetsloven. Jeg ble helt ute av meg. Jeg visste ikke at det kunne være så vanskelig å stå opp for det jeg trodde på. Men jeg valgte å finne nye venner, og husket alltid vår himmelske Faders løfte til Joseph Smith om at alt ville ordne seg.

Ingenting er verdt å gå på akkord med min tro, og jeg opplever ekte og varig glede når jeg velger det rette. Dette skriftstedet har styrket mitt vitnesbyrd og hjulpet meg når jeg trengte det.

Lauren J.

16 år, Arkansas, USA

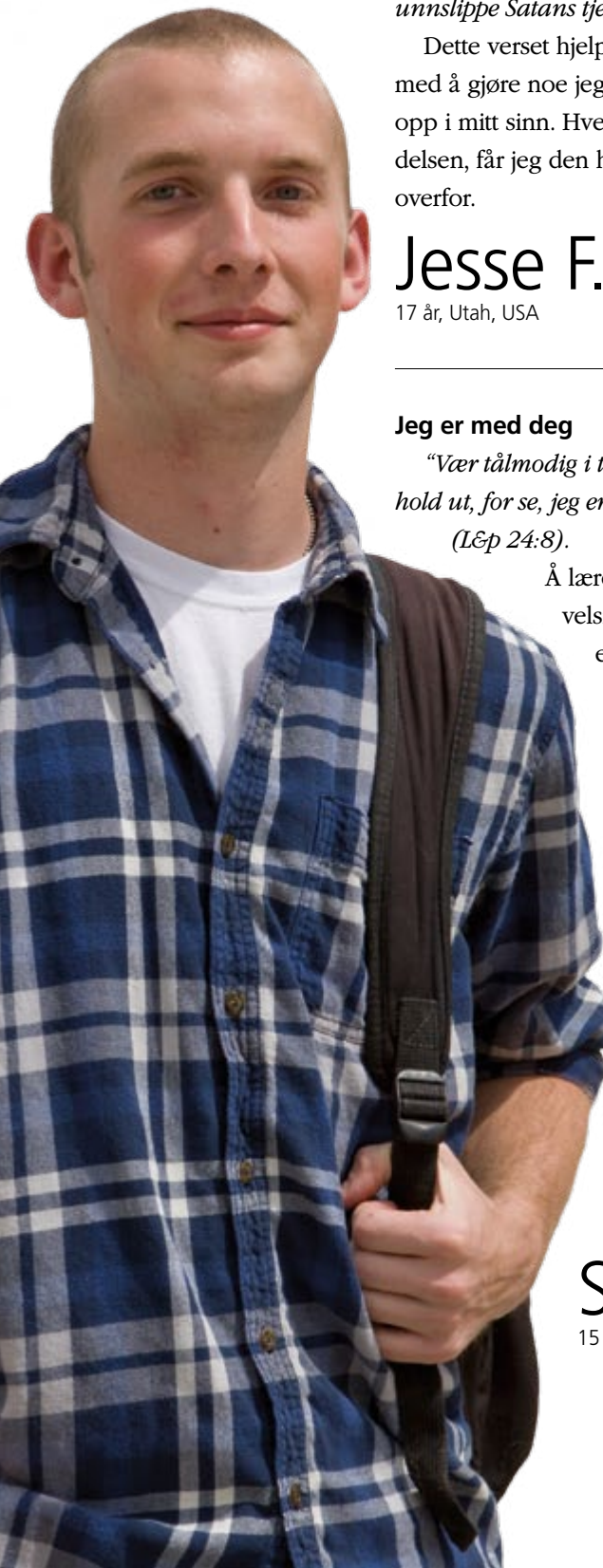
Det svake blir sterkt

Noen måneder før opptaksprøven til videregående skole, følte jeg meg ikke forberedt. Jeg var sikker på at det ville være umulig å gjøre det bra. Så jeg vendte meg til min himmelske Fader i bønn. Mens jeg ba, kom jeg til å tenke på disse ordene: “Hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet. Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke, og min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem” (Ether 12:27).

Jeg skjønnte at når jeg ber til vår himmelske Fader om styrke til å møte utfordringer og prøvelser, velsigner han meg og hjelper meg å overvinne mine svakheter. Å fremlegge min bekymring for Herren var den beste beslutning jeg kunne ta. Han er den beste lærer, og jeg vet at han hjalp meg.

Irvin O.

16 år, El Salvador

Be alltid

“Be alltid så du kan seire, ja, så du kan seire over Satan og at du kan unnslippe Satans tjeneres hender som støtter hans verk” (L&p 10:5).

Dette verset hjelper meg når jeg møter fristelser. Når jeg er i ferd med å gjøre noe jeg vet er galt, dukker dette verset og dets budskap opp i mitt sinn. Hver eneste gang jeg ber etter å ha fått denne tilskyndelsen, får jeg den hjelp jeg trenger for å overvinne fristelser jeg står overfor.

Jesse F.

17 år, Utah, USA

Jeg er med deg

“Vær tålmodig i trengsler, for du skal få mange, men hold ut, for se, jeg er med deg inntil dine dagers ende” (L&p 24:8).

Å lære dette skriftstedet utenat har vært en velsignelse, særlig når jeg har følt meg redd eller alene. Hver gang jeg husker det, får jeg mot og føler meg bedre. Som unge menn og unge kvinner, trenger vi veiledning og støtte, spesielt i møte med vanskelige prøvelser og utfordringer. Selv om fremtiden noen ganger virker usikker eller nedslående, vet jeg at jeg kan stole på Herren og motta hans varme omfavnelse.

Da jeg var liten, lærte jeg hjemme og i Primær at Herren alltid ville være ved min side hvis jeg gjorde min del. På grunn av disse læresetningene og dette skriftstedet, vet jeg at jeg alltid kan stole på ham.

Sofia I.

15 år, Uruguay

SETT DEG ET MÅL

Vurder å sette deg som mål å lære noen skriftsteder utenat. Du kan lære Kjenn Skriftevers i Seminar eller som del av Plikt overfor Gud eller Personlig fremgang.

DEN RETTE OG **SMÅLE STI**

Det er mange veier å velge,
men bare én fører til evig liv.

(Se 2 Nephi 9:41; 31:17-21; Alma 7:9.)

Videre fra Primær

HVA HANDLER UNGE MENN OM?

Det aronske prestedømme – tjeneste for andre på vegne av Frelseren

Dele ut nadverden
Samle inn fasteoffer
Styrke familien

Plikt overfor Gud

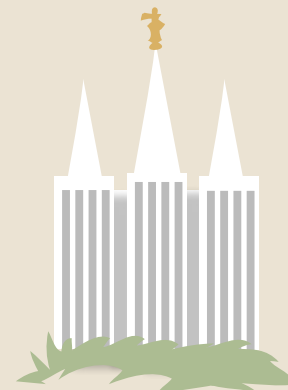
Lære og gjøre nye ting
Dele med andre
Utvikle et tettere forhold til vår himmelske Fader

Til styrke for ungdom

Normer som gjør deg sterk

Forbered deg

Til å reise på misjon
Til ekteskap og farskap

Til å komme til templet

Til å bli døpt for de døde
Til å inngå pakter
Til å føle Den hellige ånd

Aktiviteter

Tjeneste sammen med ditt quorum
Moro på GUF!

Kjære unge menn i Primær

Når dere blir 12, vil dere være gamle nok til å motta Det aronske prestedømme. Dette er svært viktig. Når Gud gir dere sitt prestedømme, vil han fortelle dere at han stoler på dere. Det vil være deres hellig plikt å tjene andre slik Frelseren ville.

Nå er tiden inne til å begynne å forberede dere. Se på og lytt til prestedømsbærerne rundt dere når de velsigner og deler ut nadverden, døper, gir velsignelser, reiser på misjon og leder familier. Gjør alltid deres beste for å etterleve evangeliets normer. Da vil dere være forberedt til den store dagen da dere vil motta Det aronske prestedømme.

Vennlig hilsen
David L. Beck
Unge menns generalpresident

Når det er på tide å gå videre til Unge menn eller Unge kvinner, er dette noen av de opplevelsene du har å se frem til!

HVA HANDLER UNGE KVINNER OM?

Nye venner

Å lære og ha det gøy sammen
Å støtte hverandre

Styrk din tro på Jesus Kristus

Stå frem for sannhet og rettferdighet
Bær vitnesbyrd

Til styrke for ungdom

Normer som gjør deg sterk

Personlig fremgang

Nye ting å lære
Sette mål og vokse i dyd

Å ha templet som mål

Å bli døpt for de døde
Til å føle Den hellige ånd
Til å inngå pakter

Aktiviteter

Å utføre tjeneste sammen
Moro på GUF!

Forbered deg som en Guds datter

Til å bli en god leder og et godt eksempel
Til å bli en trofast hustru og mor

Kjære unge kvinner i Primær

Vi gleder oss sånn til den dagen dere vil bli med i Unge kvinner! Du er en spesiell datter av vår himmelske Fader. I Unge Kvinner vil du lære å stå som hans vitne til alle tider og i alle ting og på alle steder. Du vil motta et smykke eller en medaljong for å minne deg på å stå for sannhet og rettferdighet og la Frelserens lys skinne for hele verden. Din Personlig fremgang-bok vil hjelpe deg å studere Skriftene, sette deg personlige mål og utvikle deg på veien til templet. Alle disse tingene vil hjelpe deg å forberede deg til å bli hustru og mor og en stor leder i verden.

Vennlig hilsen

Elaine S. Dalton

Unge kvinners generalsekretær

FOTOGRAFI © BUSATH PHOTOGRAPHY

Kjære Amiga

Hei fra Mexico! Jeg ble glad for å få brevet ditt og høre om din fødselsdag som nærmer seg. Det høres ut som du er litt nervøs for å forlate Primær. Kan jeg fortelle deg om da jeg gikk over i Unge kvinner?

Jeg var også nervøs for å forlate Primær. Jeg var bekymret for at jeg kanskje ikke ville få noen venner. Jeg var redd for å være en av de yngste jentene istedenfor en av de eldste.

Men alt ordnet seg. Biskopen intervjuet meg før bursdagen min og foreslo at endringen ville være en god ting. På søndagen var jeg fremdeles sjenert og holdt meg i Primær-rommet. Heldigvis fant en av lederne i Unge kvinner meg der. Hun sa: "Jeg tenkte jeg ville finne deg her. Kom, det er på tide å gå til klassen."

Søster Diaz ønsket meg velkommen under åpningen, og hun ga meg tre bøker som jeg har blitt glad i: Til styrke for ungdom, Unge kvinner – personlig fremgang og en dagbok. Da jeg kikket rundt i rommet, gikk det opp for meg at jeg kjente noen av jentene der fra Primær. Noen av jentene jeg ikke kjente, sa hei til meg. Snart følte jeg fred istedenfor frykt.

Deretter ble det bare bedre og bedre. GUF-aktiviteter har vært spesielle for meg fordi de har lært meg å etterleve evangeliet og hvordan jeg kan hjelpe familie og venner. Og det er så gøy å dra på leir hvert år! Nå som jeg er laurbærpike, håper jeg å fullføre Personlig fremgang snart. Jeg gleder meg sånn til å bære Unge kvinners medaljong slik at den kan minne meg om hvor mye nærmere jeg har kommet min himmelske Fader i årenes løp.

Så ikke vær redd, min venn. Spre dine vinger og fly til Unge kvinner. Jeg lover deg at du ikke vil angre det.

Med kjærlig hilsen

Maribel

Velkommen til en ny fase i livet

Av Marissa Widdison

Kirkens tidsskrifter

Bor du i et område hvor trærne skifter farge for å bli klare for vinteren? Disse fire vennene gjør det. Noah B., Dylan L., Patrick M. og Ben M. bor alle sammen på Prince Edward Island utenfor kysten av Canada. I likhet med trærne, gjør disse guttene seg klar for en ny fase i livet. De blir alle 12 i løpet av et år, og det innebærer å si farvel til Primær og hallo til Unge menn. Her er det de hadde å si om å bli eldre og gå videre.

Vær deg selv

Da Noah flyttet hit, hjalp hans nye venner ham å tilpasse seg livet på øya. Nå, som den eldste i gruppen, hjelper han dem å bli vant til livet i Unge menn. "Jeg

var bekymret for om jeg ville bli akseptert og bli kjent med de andre," sier Noah om å begynne i Unge menn. "Det hjalp virkelig å gå på aktivitetene." Noahs favoritt-Primær-sang handler om Helamans hær, og det er slik han ser på prestedømsquorumet – som å stå sammen, forenet.

Hans råd? "Vær deg selv."

Respekter prestedømmet

For Patrick handler ikke prestedømmet om å nå en viss alder. Det handler om å være verdig og forberedt. "Man får ikke prestedømmet bare fordi man er 12," sier Patrick. "Man må være forberedt."

Dylan forstår hvor viktig forberedelse er. Han prøver å komme til kirken 15 minutter før for å forberede seg åndelig til å dele ut nadverden. "Jeg har delt ut nadverden tre

eller fire ganger, og hver gang føler jeg Ånden. Jeg tror aldri jeg vil bli vant til det," sier han.

Ben sier at det å dele ut nadverden minner ham om det siste måltid: "Jesus sto der. Vi står der Jesus var, og han vil at vi skal være der."

Se hen til templet

Ben arbeider med sin "Tro på Gud"-anerkjennelse og ser frem til å utføre dåp for de døde for første gang. "Jeg har ikke vært inne i templet ennå, men andre vitner alltid om hvilken varm og god følelse de har når de er der," sier Ben.

Noah besøkte nylig templet for første gang. Han sa at de unge mennene i quorumet hans behandlet ham som familie. "Du føler deg kanskje nervøs, men det vil være folk der for å hjelpe deg," sier han. "Du føler deg velkommen." ■

Kom, o Herre

Enkelt ♩ = 72-84

Fra Kirkens oppførelse
Savior of the World: His Birth and Resurrection

1. Her-re Je-sus, kom til kryb-ben, la oss der ditt å-syn se!
2. Her-re Je-sus, kom til sy-ke, knus-te hjer-ter, bøy-et kne.
3. Her-re Je-sus, vår For-lø-ser, mor-gen-ly-set i-fra øst,

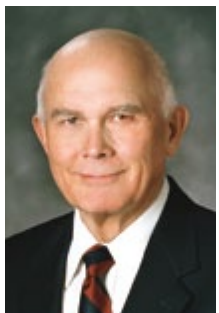
Sto-re Ska-per, her en frem-med, li-te barn på rin-ge sted.
Ver-dig lam, god, kjær-lig, e-del, la vår sjel i deg få fred.
vi vil e-vig væ-re di-ne, stans vår gråt og gi oss trøst.

Mør-ket svin-ner, in-gen kveld; kom, ja, kom, Im-man-u-el.
Kom i stor-het til vår jord, og re-gjer her hvor vi bor.
Kom i stor-het til vår jord, og re-gjer her hvor vi bor.

Her-re Je-sus, kom til kryb-ben. Kom, o Her-re, kom!
Gjør oss re-de til å kne-le: Kom, o Her-re, kom!
Gjør oss re-de til å kne-le: Kom, o Her-re, kom!

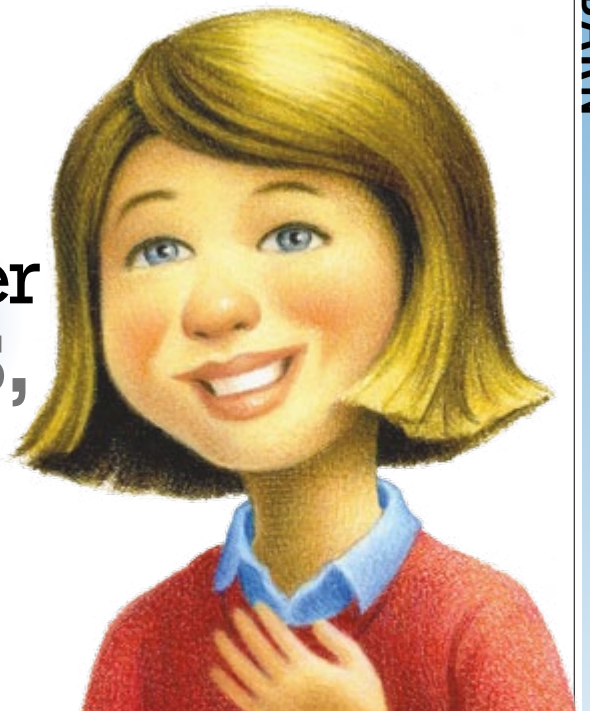
Savior of the World: His Birth and Resurrection ble skrevet og komponert under veiledning av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum.

© 2003 IRI. Med enerett. Sangen kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i hjem og kirke. Denne notis må komme med på alle kopier.

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum gir oss noen tanker om dette emnet.

Hvorfor er det **VIKTIG** at jeg trofast følger **JESUS KRISTUS,** uansett hvor jeg er?

Jesus Kristus er
Guds enbårne og
elskede Sønn.

Han er vår Skaper. Han
er Verdens lys. Han er
vår Frelser fra synd
og død.

Dette er den viktigste
kunnskap i verden,
og dere kan få vite
dette selv.

Vi følger Jesus Kristus.
Det finnes ingen
mellomting.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Prestedømmets velsignelser er tilgjengelige for alle

Da Joseph Smith oversette Mormons bok, hadde han og hans skriver Oliver Cowdery et spørsmål. De gikk inn i skogen for å be om det. Mens de ba, “steg et himmelsk sendebud ned i en sky av lys.” Dette sendebudet

var døperen Johannes. Han la sine hender på Josephs og Olivers hode og ga dem Det aronske prestedømme. Døperen Johannes befalte så Joseph og Oliver å døpe hverandre. Kort tid senere kom apostlene Peter, Jakob og Johannes til jorden og ordinerte Joseph og Oliver til Det melkisedekske prestedømme.

Guds prestedømme var på jorden igjen. (Se Joseph Smith – Historie 1:68-72.)

Gjennom prestedømmet kan vi motta storartede velsignelser og ordinanser. Slike velsignelser innbefatter de som gis

til nyfødte babyer, til de syke og til barn av sine fedre eller andre verdige prestedømsbærere. Vi må også motta visse prestedømsordinanser for å kunne vende tilbake til vår himmelske Fader. Noen av disse ordinansene omfatter dåp ved nedsenkning, å motta Den hellige ånds gave og hellige tempelordinanser som kan besegle familier for evig. I templet kan dessuten ordinanser utføres for personer som har gått bort uten evangeliets velsignelser. Prestedømmets velsignelser er tilgjengelige for alle! ■

Sang og skriftsted

- Velg en sang om prestedømmet fra *Barnas sangbok*
- Lære og pakter 84:35

VDR-AKTIVITET

Prestedømmet hjelper mennesker

Prestedømmet er Guds kraft til å tjene og velsigne mennesker gjennom ordinanser og velsignelser. Tegn deg selv inn i disse bildene.

Prestedømsbærere velsigner og deler ut nadverden. Tegn deg selv på benken, klar til å ta nadverden.

Prestedømsvelsignelser kan gis til de syke. Tegn deg selv i sengen, hvor du ikke føler deg bra.

Bare du

Slå opp i Den kostelige perle på Joseph Smith – Historie 1:68-73. Bruk disse versene til å hjelpe deg å fylle ut feltene nedenfor. På et annet ark skriver du andre ting du lærer av å lese disse versene.

1. "Arons prestedømme ... har nøklene til _____ betjening, _____ evangelium."
2. _____ var den første som ble døpt.
3. Oliver Cowdery døpte _____.
4. Døperen Johannes handlet under ledelse av _____ og _____.
5. Peter, Jakob og Johannes overdro senere Det _____ prestedømme til Joseph og Oliver.

Familier kan bli beseglet ved tempelordinanser. Tegn din familie foran templet.

Dåp og å motta Den hellige ånds gave er prestedømsordinanser. Tegn deg selv hvor du står foran døpefonten.

Svar: 1. englers, omvendelsens;
2. Oliver Cowdery; 3. Joseph
Smith; 4. Peter, Jakob og Johannes;
5. melkisedekske.

Dobbel velsigelse

Møt Sophie og Elodie A. fra Antananarivo, Madagaskar.

Av Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

De ti år gamle tvillingsøstrene Sophie og Elodie bor på Madagaskar. Det er en stor øy utenfor kysten av Afrika. Deres familie har en favoritthistorie som er sann. "Første gang min far møtte misjonærene, visste han at Kirken var sann," sier Elodie. "Han var en hurtigkonvertitt." Moren deres ble døpt noen måneder senere.

Før jentene ble født, fastet og ba deres foreldre om at de måtte få en jente. "Og istedenfor én jente, fikk mamma to," sier Sophie.

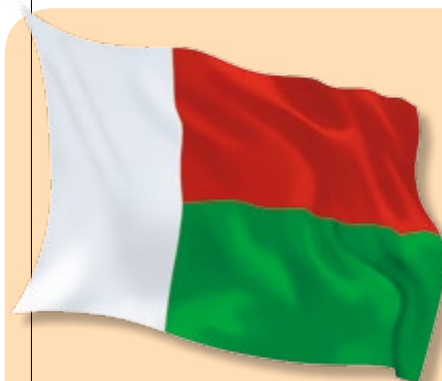
Det har vært en dobbel velsignelse siden den gang! ■

Sophie og Elodies familie sparte penger i tre år for å reise til Johannesburg Syd-Afrika tempel for å bli beseget. De måtte reise mer enn 2100 km og krysse Det indiske hav for å komme dit.

Jentenes mor har en medisinsk klinikk ved siden av deres hjem. De hjelper til med å feie og holde den ren.

I Madagaskars flagg symboliserer hvitt renhet, rødt står for uavhengighet og grønt symboliserer håp.

Sophie og Elodie har to katter, og de elsker å kose med dem.

Lemurer og kameleoner er to dyrearter som finnes på Madagaskar.

Tvillingene liker å ha familiens hjemmeaften sammen med sine to brødre, sin niese og sin far og mor.

Kan ikke jeg også bli **DØPT**?

“Barn skal døpes til sine synders forlatelse når de er åtte år gamle” (L&P 68:27).

Nuno og Miriam, vil dere følge Jesu Kristi eksempel og bli døpt neste lørdag?” spurte søster Silva.

Paulo kunne ikke tro sine egne ører. Søstermisjonærene hadde nettopp invitert hans ti år gamle bror og søster til å bli døpt!

“Ja! Ja!” sa tvillingene lykkelig.

Miriam kunne ikke slutte å smile. Nuno ga søster Lopes en “high-five”. Bestemor strålte fra sin store røde lenestol i hjørnet.

I noen få uker hadde søstermisjonærene undervist Paulo og hans søsken i bestemorens hus på den grønne, svale øya São Miguel, 1600 km fra Portugals fastland. Paulo elsket å åpne den øverste halvdelen av bestemors inngangsdør og føle sjøbrisen mens han så søster Lopes og søster Silva komme opp gaten for å undervise ham i evangeliet.

Søstermisjonærene sa at i dag skulle de ha en spesiell leksjon. Nå visste Paulo hvorfor. Nuno og Miriam skulle bli døpt, akkurat som Jesus forkynte! Paulo ønsket også å følge Frelserens eksempel.

“Søstre, kan jeg også bli døpt

neste lørdag?” spurte han ivrig, mens han holdt en illustrert Mormons bok tettere inntil seg.

Søster Silva smilte, men ristet på hodet. “Beklager, Paulo. Herren har fortalt oss at vi alle trenger å bli døpt, men først etter at vi blir åtte år gamle. Fordi du er bare seks, er du ikke ansvarlig for dine valg ennå.”

“Men, søstre,” innvendte Paulo, “jeg har bedt og lest i Mormons bok sammen med familien min, slik dere lærte meg. Jeg går til Primær hver uke sammen med bestemor og onkel Mario. Jeg vet at Kirken er sann! Kan jeg ikke bli døpt sammen med Nuno og Miriam?”

“Du har vært kjempeflink til å etterleve budene og lære om evangeliet,” sa søster Lopes. “Men du må fremdeles vente i to år før du kan bli døpt.”

Paulos hals begynte å brenne, og varme tårer fylte øynene. Han spratt opp og løp til rommet sitt på loftet, hvor han sov sammen med sine søsken.

Etter å ha grått med hodet i puten i noen minutter, hørte Paulo noen komme opp loftstrappen. Onkel Mário satte seg på Paulos seng.

“Hva har skjedd, Paulo?” spurte onkel Mário.

“Søster Silva og søster Lopes sa at jeg ikke kan bli døpt, men Nuno og Miriam kan,” sa Paulo. “Jeg vil være medlem av Kirken! Jeg elsker å synge salmene på nadverdsmøtet og lære om Skriftene i Primær. Jeg vil ikke bli etterlatt.”

“Paulo, du kan fortsatt være en del av Kirken, selv om du ikke er gammel nok til å bli døpt,” sa onkel Mário mildt.

“Hvordan da?” snufset Paulo i puten sin.

“Du vet jo at Primær forbereder

et nadverdsmøteprogram,” sa onkel Mário. “Din Primær-lærer fortalte meg at hun ønsker frivillige som vil bære sitt vitnesbyrd under programmet. Det er én måte du kan delta i kirken på,” forklarte onkel Mário.

“Ja vel?” Paulo satte seg opp og så på onkelen sin. Han tenkte seg om et øyeblikk. “Kanskje jeg kan bære mitt vitnesbyrd i Nuno og Miriams dåp også!”

“Det er en god idé!” sa onkel Mário. “Selv om du er for ung til å bli døpt, kan du fortsatt ha et vitnesbyrd.”

Paulo hoppet ut av sengen og skyndte seg ned trappen.

“Hvor skal du, Paulo?” ropte onkel Mário.

“Jeg skal øve på å bære mitt

vitnesbyrd for misjonærene!” ropte Paulo lykkelig tilbake. “Jeg skal bære det mens jeg venter på å bli døpt!” ■

“Tålmodighet innebærer å vente aktivt og holde ut. Det innebærer å fullføre noe og gjøre alt vi kan – jobbe, håpe og utøve tro.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Fortsett i tålmodighet”, Liahona, mai 2010, 57.

Å kle seg som en diakon

Av Hilary M. Hendricks

Basert på en sann historie

5.

Jeg vil gå med hvit skjorte og pene bukser. Jeg vil kle meg som en diakon.

Mamma hjalp Eli å ta på seg pene bukser, hvit skjorte og slips.

6. I kirken foldet Eli armene mens han så diakonene dele ut nadverden.

7. Da en diakon ga Eli nadverden, tok Eli et stykke brød og sendte brettet videre til mamma.

8. Mamma smilte til Eli. Han var glad for å kunne hjelpe. Han følte seg akkurat som en diakon.

SKJULTE BILDER

Eli vil kle seg som en diakon. Hjelp ham å finne ting i rommet sitt som vil hjelpe ham å kle seg som en diakon.

EN SIDE Å FARGELEGGE

Vi mottar frelsens ordinanser gjennom prestedømmet.
"Alle som mottar dette prestedømme, mottar meg, sier Herren" (L&p 84:35).

Nytt fra Kirken

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

FOTO: JOSÉ A. MOSCÃO

Brasiliansk ungdom knytter slektshistorie til tempelarbeid

Av **Melissa Merrill**

Kirkerelaterte nyheter og begivenheter

José A. Moscão la merke til en trend: De unge som kom til Campinas Brasil tempel, hadde mye “nedetid”.

Bror Moscão, leder for det slektshistoriske senteret som var nabobygning til templet, visste at på grunn av avstandene var det mange unge som måtte reise langt for å komme til templet. De fleste kom i campingvogner og bodde der i flere dager. Tiden mellom sesjoner i dåpsrommet, måltider og annen ventetid på foreldre og ledere som deltok i andre tempelordinanser, var ikke til å unngå.

Men kanskje, tenkte han, kunne han tilby ungdom et alternativ til å vandrest rundt på tempelområdet når de hadde litt ledig tid.

Og det gjorde han.

En invitasjon

Han begynte å invitere ungdom til senteret og tilby å lære dem hvordan de kunne gjøre kartotekføring for FamilySearch.

Til å begynne med var noen sjenerte eller tilbakeholdne. Men bror Moscão sa at når han snakket med dem om å redde folk fra mørket og bringe frem i lyset deres navn i lydighet til en levende profets ord, ble de unge rørt (se David A. Bednar, “Barnas hjerter skal vendes”, *Liahona* og *Ensign*, nov. 2011, 24-27).

At templet og slektshistorisk senter ligger innenfor samme fasilitet er viktig. Det understreker på en fysisk måte at templet og slektshistorie er to deler av ett stort arbeid. Det, sa George A.

Oakes, president for Campinas Brasil tempel, er noe som ungdommene i tempeldistriktet begynner å lære.

“Før vi la vekt på å engasjere dem i slektshistorie og kartotekføring, var målet med deres reise til templet hovedsakelig å bli døpt for de døde. Nå begynner kartotekføringsopplevelsen å bli en del av deres arbeid,” sier han.

En introduksjon

Når ungdom kommer til senteret, gjennomgår bror Moscão og frivillige ved senteret følgende prinsipper i en kort, uformell orientering:

- De blir frelsere på Sions berg (se Obadja 1:21).
- De gir akt på en profets kall (se “Barnas hjerter skal vendes”).
- De redder folk fra mørket – mørket av for lengst glemte filmer og støvete bøker på sorenskriverkontorer og i kirker. Kartotekføring bringer disse navnene frem i lyset og gjør dem søkbare, slik at deres familier kan finne dem.
- Når de slutter seg til dette arbeidet, vil de delta i et annet aspekt av “dette mest strålende av alle emner som tilhører det evige evangelium, nemlig dåpen for de døde” (L&P 128:17).
- De vil bruke sin tid i det store arbeidet med å forløse de døde, som velsigner familier.
- Vi er alle en del av Guds familie, så når de kartotekfører navnene på folk de ikke kjenner, hjelper de fortsatt sin familie.

På turer til templet deltar ungdom i Campinas Brasil tempel-distrikt i kartotekføring for FamilySearch mellom sesjonene i dåpsrommet.

- Når de forstår hvordan de kan delta i kartotekføring, har de en mulighet til også å lære sine familiemedlemmer og andre unge å delta i deres menigheter og grener.

Bror Moscão og misjonærene bruker så sentrets datamaskiner til å vise tenåringer hvordan de kommer i gang med kartotekføring og hvordan de installerer og bruker programvaren når de kommer hjem. Når de først forstår, sier bror Moscão, "begynner de å kartotekføre med en kraft som ingen andre."

En entusiasme for arbeidet

Tallene gjenspeiler denne entusiasmen. I de to første månedene av 2012 kartotekførte besøkende 6370 navn. 3305 av dem ble kartotekført av ungdom i alderen 12 til 18 år. For å imøtekomme den økende interessen for kartotekføring, forlenger faktisk Campinas slektshistoriske senter ofte sin faste åpningstid fra 08.00 til 18.00 og holder åpent så sent som 22.00.

Men ungdommene legger ikke kartotekføringen bak seg når de forlater templet. Når de kommer hjem, fortsetter de sin rolle i det bror Moscão

kaller "hæren av de mer enn 170 000 aktive kartotekførerne som Kirken har i dag". Mange oppfyller mål for "Plikt overfor Gud" og "Personlig fremgang" med sitt kartotekføringsarbeid.

En innflytelse til det gode

Tidligere i år reiste Isabela A., 16 år, fra Vila Velha, Espírito Santo, Brasil, sammen med sin mor og søster til templet. Den siste dagen av reisen var det ett år siden hennes bestemor døde. Isabela ble døpt for sin bestemor, og hennes mor gjorde de andre tempelordinansene for henne.

"Jeg følte under denne reisen at jeg trengte å gjøre noe godt," forklarte Isabela. "Jeg ønsket å lære å kartotekføre, og jeg fikk hjelp av bror José Moscão.

"Så, da jeg ble døpt for min bestemor, rørte Ånden meg dypt. Jeg skjønnte at det var mange mennesker på den andre siden av sløret som hadde ventet i det uendelige, og de trengte min hjelp. Jeg skjønnte at jeg kunne gi litt av tiden min til å tjene, og at jeg kunne gjøre mye for disse menneskene. Kartotekføring er et kjærlighetsarbeid." ■

Du finner mer om denne artikkelen på news.lds.org.

Første stav i India organisert

Av **eldste E. Jack og søster Pamela Kellerstrass**

India Bangalore misjon

Det var en tydelig følelse av spenning og takknemlighet da mer enn 1500 medlemmer og venner møttes i Novotel Convention Center i Hyderabad, India, i anledning opprettelsen av Hyderabad India stav, landets første stav, 27. mai 2012. Eldste

Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum presiderte og ble ledsaget av eldste Donald L. Hallstrom i De syttis presidentenskap og eldste Anthony D. Perkins i De sytti, som er president for området Asia. Hver leder hadde med seg sin hustru på konferansen.

John Gutty ble oppholdt som stavsprezident med Suresh Natarajan som førsterådgiver og Rajaratnam Bushi som annenrådgiver. Indias første patriark er den tidligere distriktpresidenten, Prasad Rao Gudey.

I sin tale til den største forsamling av hellige i India noensinne, sa Randy D. Funk, president for India Bangalore misjon: "Dette er et strålende syn på denne historiske dagen, en dag vi alltid

Stavspresidentskapet i den nyopprettede Hyderabad India stav (fra venstre til høyre): Suresh Natarajan, førsterådgiver, John Gutty, president, Rajaratnam Bushi, annenrådgiver.

Nesten 600 unge enslige voksne fra India, Nepal og Sri Lanka møttes til en konferanse før opprettelsen av Indias første stav.

vil huske. Vi vil alltid huske at en Herrens apostel var her.”

Eldste Perkins uttrykte kjærlighet fra presidentskapet for området Asia til medlemmene i India og sa: “Vi ser begynnelsen på et fantastisk verk i dette landet. Kirken vekst og stavens organisasjon gjøres i samsvar med evige prinsipper i evangeliet og etablerte prestedømsmønstre.”

Eldste Hallstrom bemerket at han var et annet vitne om kallet av det nye stavspresidentskapet, og forklarte den åpenbaringsprosess som lå bak valget av den nye stavens ledelse. Som medlem av De sytti får han oppgaven, og kommer uten forutinntatthet og fordommer, sa han. Han kom på Herrens måte, avhengig av hans Ånd for å motta åpenbaring. “Herrens vilje er at president Gutty skal være stavspresident,” sa eldste Hallstrom.

Kristen Oaks, som ledsaget sin mann, talte om å undervise barna slik at de tror “fordi deres mødre visste det” (se Alma 56:48).

Som siste taler på møtet, uttrykte eldste Oaks takknemlighet til nasjonen India, et land med religionsfrihet som tillater Kirkens medlemmer “å møtes og snakke om prinsippene i vår tro”.

Eldste Oaks vitnet om at han hadde fått et vitnesbyrd fra Ånden om at Herren hadde forberedt og utvalgt de lederne som ble kalt. Eldste Oaks talte også om de nye ansvarsoppgavene i en stav.

I Det gamle testamente sammenlignet profeten Jesaja Israel med et telt som beskyttet

stammer der store velsignelser mottas,” sa eldste Oaks. “En patriarkalsk velsignelse erklærer også velsignelser og løfter vi kan motta hvis vi er trofaste.”

“Etter hvert som Kirken i India vokser, vil tiden komme da profeten vil bli inspirert til å bygge et tempel i India,” fortsatte han. “Hver stav som

Da de besøkte Hyderabad, India, møtte eldste Oaks og andre ledere i Kirken hundrevis av medlemmer fra India, Nepal og Sri Lanka.

Israels barn, sa han. “Kirken i dag er teltet. Vi vet alle at et telt må støttes av stenger (staver). Nå som Hyderabad er en stav i Sion, vil dere bli forventet å stå frem og gi større støtte i form av tiende og misjonærer.”

Som følge av at en stav blir dannet, vil medlemmene i Hyderabad kunne motta patriarkalske velsignelser. Eldste Oaks forklarte hva en patriarkalsk velsignelse inneholder, med henvisning til velsignelser som “personlig hellig skrift”.

“En patriarkalsk velsignelse erklærer din slektslinje i Israels

opprettelse, øker sannsynligheten for at det vil bli bygget et tempel. Når folket viser verdighet og engasjement, følger et tempel.”

Til slutt nedkalte eldste Oaks en velsignelse: “I denne første staven i det store landet India, velsigner jeg dere med at dere skal huske den undervisning som har funnet sted her. Jeg velsigner dere med at dere skal huske de pakter som dere inngikk da dere ble døpt. Jeg velsigner dere med erindring om og villighet til å holde Guds bud slik at dere kan nyte hans velsignelser.” ■

Apostel innvier nytt misjonær-opp-lærings-senter på Filippinene

Misjonær-opp-lærings-senteret på Filippinene som eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum innviet 20. mai 2012, kan huse opptil 144 misjonærer fra Filippinene, Kambodsja, Hong Kong, India, Indonesia, Mongolia, Pakistan, Sri Lanka, Taiwan og Thailand. Disse misjonærene får opplæring på sitt morsmål.

Det nye senterets to bygninger inneholder et auditorium, oversettelsesboder, en datalab, et vaskerom, undervisningsrom med innebygd audiovisuelt utstyr, soverom for misjonærene, klasserom og kontorer.

I sin innvielsesbønn for det nye anlegget uttrykte eldste Nelson takknemlighet for Jesu Kristi forsoning, og for trofaste misjonærer og Kirkens medlemmer over hele verden som elsker og tjener Herren. Han ba om en velsignelse over Filippinene så de måtte "fortsette å ønske velkommen" alle Herrens tjenere, og ba om at landets innbyggere måtte bli velsignet med "frihet

På det nye misjonær-opp-lærings-senteret på Filippinene får opptil 144 misjonærer fra Filippinene, Kambodsja, Hong Kong, India, Indonesia, Mongolia, Pakistan, Sri Lanka, Taiwan og Thailand opplæring på sitt eget morsmål.

FOTO: NOEL MAGLAQUE

og ansvarlighet til å vokse i rettferdighet, både timelig og åndelig".

Manaus Brasil tempel er Kirkens tempel nummer 138 på verdensbasis og det sjette i Brasil

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, innviet Manaus Brasil tempel – Kirkens tempel nummer 138 på verdensbasis og det sjette i Brasil – 10. juni 2012.

De siste-dagers-helliges tro og engasjement i Brasil, hvor det er mer enn en million medlemmer, kan sammenlignes med Amazonaselven, sa president Uchtdorf – begge flyter dypt og sterkt.

I snart 20 år har Kirkens medlemmer fra Manaus, en by isolert av store elver og regnskoger, reist i karavane til templet i São Paulo, Brasil – en 15 dagers reise tur-retur med båt og buss – og senere til templet i Caracas, Venezuela – en åtte dagers reise med buss.

Eldste Claudio R. M. Costa i De sytti var president for Brasil Manaus misjon da den åpnet i 1990.

"Jeg har tillit til at Manaus tempel vil være svært travelt, hver eneste dag, for disse menneskene elsker templet," sa eldste Costa. "De lærer sine barn å elske templet. Templet er svært verdifullt for dem."

Samoanske medlemmer av Kirken feirer 50-årsjubileum for sin uavhengighet og sin første stav

Fredag 1. juni 2012 marsjerte rundt 350 siste-dagers-hellige på Samoa sammen med andre samoanere i en parade gjennom gatene i Apia for å markere landets uavhengighet. For femti år siden, i 1962, fikk landet sin uavhengighet fra New Zealand.

Organisasjoner, skoler, lokale kirker og internasjonale organisasjoner deltok. Siste-dagers-hellige studenter underholdt titusener av fremmøtte med sitt musikkorps.

Men helgen markerte også en annen grunn til feiring for siste-dagers-hellige samoanere – det var også 50 år siden den første staven ble organisert i landet, i Apia.

Søndag 3. juni talte eldste James J. Hamula og eldste Kevin W. Pearson i De sytti, begge medlemmer av presidentskapet for området Stillehavet, til siste-dagers-hellige og gjester under et spesielt møte som ble overført til Kirkens møtehus over hele landet.

I tiden fremover ønsker siste-dagers-hellige på Samoa å fortsette å tjene og styrke sine familier, sine landsbyer og sitt land, sa eldste Hamula, som er områdepresident. "Vi vokser på storartet vis som kirke her, og vi vokser i våre familier og personlige liv fordi vi prøver å følge Jesu Kristi undervisning og eksempel," sa han. ■

Det bygger opp mitt vitnesbyrd

Jeg har flittig lest og studert *Liahona* siden 1967, og det har hjulpet meg å vokse åndelig. Hver måned venter jeg på tidsskriftet så jeg kan bli oppbygget, føle Herrens ånds hvisken og bygge opp mitt vitnesbyrd om evangeliet. Jeg likte spesielt "Hvordan ta etter og hedre vårt himmelske opphav", (*Liahona*, feb. 2012, 80). Jeg kjente meg igjen i det forfatteren sa fordi jeg også er grafisk designer.

Fabio Fajardo, Colombia

En lærer og en venn

Jeg elsker *Liahona* – det underviser meg, støtter meg og korrigerer mitt liv. Når jeg leser gode ting om morgen, prøver jeg å være bedre hele dagen. Min kjærlighet og tro er sterkere når jeg leser bladet. Jeg gir også *Liahona* til mine venner som gaver. Hjertelig takk for en så god lærer og venn!

Anastasia Naprasnikova, Ukraina

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet.

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her følger noen eksempler.

"Fremtidsrettet livsførsel forbeder oss til fremtiden", side 12: Les om de seks områdene som er nevnt i artikkelen, hvor vi kan bli selvhjulpne. Hva er noen kriser eller problemer som kan unngås ved å utvikle selvhjulpnehet på disse områdene? Oppfordre familiemedlemmene til ved bønn å vurdere hvilke av områdene de trenger å forbedre seg på, og til å sette seg mål om å øke sin selvhjulpnehet på disse områdene.

"Kyskhhet i en ukysk verden", side 42: Snakk med familiemedlemmene om spørsmålene som stilles i artikkelen. Vurder å snakke om prinsipper og opplevelser som har styrket ditt vitnesbyrd om kyskhhet. Diskuter måter å anvende rådene fra artikkelen på.

"Vær klok og vær en venn", side 48: Begynn med å lese om eldste Hales' prøve for å avgjøre hvem som er gode venner. Vurder å snakke om viktigheten av å være en god venn. Oppfordre hvert familiemedlem til å tenke på tre måter han eller hun kan være en bedre venn på.

"Kjære Amiga", side 60, og **"Velkommen til en ny fase i livet"**, side 61: Les om disse Primær-barna og hvordan de forbereder seg til å begynne i Unge kvinner og Unge menn. Vurder å snakke sammen som familie om hva disse barna gjorde for å forberede seg. Oppfordre familiemedlemmene til å lese heftene *Personlig fremgang* eller *Plikt overfor Gud* og finne noen aktiviteter de er interessert i å gjennomføre i fremtiden.

Én familiens hjemmeaften, to leksjoner

En kveld kom mine foreldre og besteforeldre på morssiden på besøk i anledning familiens hjemmeaften. Hvert av mine tre barn elsker å delta, og denne kvelden var det min syv år gamle sønns tur til å holde leksjonen. Vi hadde forberedt en liten fremvisning, satt opp bilder om skapelsen og studert og gjennomgått det han skulle undervise om. Min sønn var klar og gledet seg.

Under leksjonen lyttet vi alle oppmerksomt til hva min sønn forklarte. Da han var ferdig, bestemte Samuel på rundt tre år seg for at han også ønsket å holde leksjon. Så han tok bildene og fremvisningen og satte dem opp igjen på bordet.

Med sin milde stemme og med sine noen ganger dårlig uttalte ord, ga Samuel oss en familiens hjemmeaften-leksjon. Og selv om han ikke hadde forberedt seg, hadde han lyttet. Han forklarte hvordan jorden ble skapt og fortalte om den kjærlighet som Jesus Kristus har for hver enkelt av oss.

Vi ble forundret over å se hvor lett han underviste i leksjonen – ved å gjøre akkurat som broren hadde gjort. Mine foreldre og besteforeldre ble overrasket og glade. Vi kunne alle se den kjærlighet disse små barna har til evangeliet – og den kjærlighet som Jesus Kristus har til dem.

Lizabeth Sánchez Fajardo, Mexico

GODE TING FORTSETTER Å SKJE

Av Caitlin A. Rush

Det var en fredagskveld omtrent som alle andre. Mine nærmeste venner og jeg satt i leiligheten min etter å ha sett en film, og vekslet mellom å småprate stille og le høyt. En følelse av ekte tilfredshet fylte luften, og jeg måtte smile mens historier og ideer virvlet gjennom rommet. Noen av disse menneskene hadde jeg møtt bare en måned tidligere, og noen hadde jeg kjent i alle mine 25 år.

På ett tidspunkt begynte en av disse gamle vennene og jeg å utveksle minner om noen av våre studievenner fra noen år tidligere. Mens vi snakket, tenkte jeg på hvor mye jeg savnet disse vennene, hvor mye moro vi hadde hatt og hvor nær vi hadde stått hverandre. Nå var vi uteksaminert og hadde flyttet til steder over hele verden, og befant oss i situasjoner vi aldri kunne ha forutsett. Jeg sukket av et øyeblikks følelse av tap, og så kikket jeg rundt i rommet på de leende ansiktene som omga meg akkurat da, og så slo det meg: *Gode ting fortsetter å skje.*

Denne enkle tanken var egentlig ganske dyp for meg, spesielt siden jeg alltid har hatt vanskelig for å takle forandringer og nøler med å gi slipp på gode ting. Jeg savner fortiden til og med mens den ennå er nåtid, desperat etter til fulle å nyte øyeblikk som jeg bevisst og målbevisst opplever. Jeg vet når jeg har noe godt, og jeg ønsker å holde fast og aldri slippe taket. Denne avslappende

Som en som beklager at nåtiden så snart blir til fortid, var jeg takknemlig for påminnelsen om bare å nyte øyeblikket og se fremover.

og gledesfylte fredagskvelden var et av disse gode øyeblikkene. Vanligvis når jeg innser hvor gode ting er, begynner jeg umiddelbart å tenke på hvor flyktig alt er, at det til slutt vil forsvinne på grunn av tid eller omstendigheter.

Men denne kvelden kom aldri det indre savnet. Jeg satt stille, omgitt av mennesker jeg var glad i, og jeg visste at selv om enkelte gode ting naturligvis må ta slutt og det utvilsomt ville komme mange vanskelige ting i fremtiden, ville de gode tingene fortsette å komme. Og det gjorde de alltid – så lenge jeg lot dem. Selv om de jeg var glad i, gikk videre, ble tomrom fylt med nye og fantastiske mennesker og opplevelser jeg aldri hadde forestilt meg.

Noen ganger er det vanskelig å gå videre, men vi må. Og å gå videre betyr ikke å glemme vennskap eller tvinge minner til å falme. Det betyr å åpne vårt hjerte for enda mer lykke og flere opplevelser.

Noen uker etter denne fredagen ble presidentskapet for min gren for unge voksne avløst. Som enhver fra en liten gren trolig kan bekrefte, var det vanskelig å forestille seg hva som ville skje uten at vår gren kunne sette sin lit til disse mennene og deres hustruer, som vi hadde blitt glad i og lært å stole på. Men jeg lukket øynene og gjentok for meg selv de ordene som hadde kommet til meg den fredagen: *Gode ting fortsetter å skje.* Jeg følte meg trøstet og klar for forandringen.

Forandring er Herrens måte. Han ønsker at vi skal være lykkelige og utvikle oss, og være glade for å komme videre i livet. Livet er en reise, og samtidig som vi nyter øyeblikket og forbereder oss på uunngåelige utfordringer, må vi gå fremover og være optimistiske og åpne for de erfaringer og gode ting som utvilsomt er på vei. ■

Iår vil mange numre av *Liahona* inneholde et sett figurer som forestiller personer i Mormons bok. For å gjøre dem stødige og lette å bruke, kan du klippe dem ut og lime eller tape dem på tykt papir, små papirposer eller tynne pinner. Oppbevar hvert sett i en konvolutt eller pose, sammen med en merkelapp hvor det står hvor man finner historien i Skriftene som hører sammen med figurene.

Steiner

Jesus Kristus

Jareds bror

Båter

Jaredittene blir ledet til det lovede land

Ether 1-3, 6

Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har erklært: “Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter” (“Familien – En erklæring til verden”). Ideer til hvordan du og familien kan anvende disse prinsippene, finnes på side 4, 16, 20 og 22.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE